

*Janis ...
1874 ...*

CANTURI INTIME.

*II 11377
II 11378*

45

POESII

DE

R. IONESCU.

40424/64

CTI 309

BUCURESTI.
LIBRĂRIA LUÎ A. DANILOPOLU
STRADA KOLTZEI.
1854.

OMAGIU

LA

CONSOLARIO

și

AMICIÎ

mei.

T A B L Ă.

	Pagina.
I. Ppelsdişlş lipci	9
II. La Elena	13
III. Sonetş la 1853	19
IV. Stange la Konstanca	21
V. Floapea	25
VI. Ţenislş abisslşl	27
VII. Kintapea femeel	42
VIII. Kopila şil poetşlş	46
IX. Ilşizşnea la Maria	50
X. Bocea şnel şmşre	54
XI. Plinşerea kopilel	59
XII. Pianslş	63
XIII. Poetşlş şil femeea	67
XIV. Nonşrnş	77
XV. Artistşlş la G. Ţşşşşşskş	79
XVI. Sonetş	82
XVII. Şşnetşlş opeel	84
XVIII. Salştape natşpeel	88
XIX. Şmşbra amantşslş	93

	Pagina.
XX. Săsninziș znei jșne	100
XXI. Lakpima femeei	103
XXII. Amelia. Elepie	107
XXIII. Ţnă amoroșă săsnișă	115
XXIV. Omziș în natșră	117
XXV. Floarea șkată	121
XXVI. Dărepea	124
XXVII. La Konstanța	128
XXVIII. Doă lipe în zăiversă	131
XXIX. Fantasia	141
XXX. Konsolăzișne, la Adol.	147
XXXI. Somnișă șăfepindelăi	153
XXXII. Kintekzișă konilei	159
XXXIII. Esilzișă, la K. Poată	161
XXXIV. Stînka	163
XXXV. Barkarolă	167
XXXVI. Bișăișă viedei	171
XXXVII. Șărstareea	176

CÂNTURÎ INTIME.

I.

PRELUDIULU LIREI.

O liră mai pesună și voce-î dărezoasă
În aeră se înalță d'ună sâfletă sâfepindă.
D-ună sâfletă ce 'n dărepe în noantea abzoasă,
Adesea în țerepe s'asde sâsnîndă.

Ūnă sâfletă e o liră ce plîuce și sâsnîndă
Kîndă vede sâfepinga ne oamenî konsmîndă,
Ce kîntă kă mașie, kă-armonie divină,
Kîndă vede fepîcipea ne omă înkâsnîndă.

Ală nostră sxfletă plînce, sxsniŋ în t̄cere,
 Illi l̄mea xnde s-afŋ ū pare xŋŋ morpîntă,
 Kînd vede omenipea xitat̄ în d̄cere
 K̄ lakrimînd̄ ūeme ūi t̄cere ne p̄mîntă.

Kînd vede k̄ tipanî în lanx̄rî gpele strînce
 Pe ponx̄lî ce'î kondamîŋ în ele a m̄rî;
 Din tronx̄l̄ lorŋ ce ūeade ne k̄pime ūi ne sînce
 Ka monx̄trî eî komand̄ sklavîa a domnî.

Kîndă vede k̄ avela ce pat̄rica ūūi izbesh̄te,
 Ce strîḡ k'ape d̄pent̄rî ūi ea n̄ va perî,
 În lanx̄rî se arx̄nk̄, k̄ knx̄tl̄ ū lovesh̄te,
 III' în geux̄rî frîḡx̄roase se d̄che a m̄rî.

Atx̄nçî ală nostră sxfletă ne l̄mea s̄xfepînd̄,
 Sxsniŋ k̄ d̄cere k̄çî alt-fel̄ ar voi.
 Îl pl̄che Libeptatea s-o vaz̄ str̄lx̄çînd̄,
 D̄pentatea ūi x̄nipea în l̄me a domnî.

Atx̄nçea se insnîr̄, atx̄nçî în esaltape
 Înalç̄ a sa voce ū'începe a kînta :
 La ponx̄lî le-arat̄ în sakra-î insnîpare
 K̄ debe Libeptatea k̄ vieaç̄a a p̄x̄tra.

O sşfletş ĩnkş jşne! e tpiste sşferingę
 ĩn astş esilş din lşme tş jşne–aĭ ĩnerkatş!
 Вѣзши а tale vise, frşmoasele–i dopingę,
 Периндş ĩn eaa noniĭ, ш'atşni aĭ sşsninatş.

Ka pasşrea e tpistş n'o ramşrş sşsninş,
 Kĭnd vede toamna ree kş frşnza a nşlitş;
 Ka floarea e s'anleakş ш'aroma sa divinş
 ĩn sĭnş'i tpistş se stine kĭnd poa a nepitş.

Din lipa ta verşinş, atinsş kş dşrepe,
 O voce dşrepoasş din sĭnş–ĭ aĭ prodşşş;
 Kş okiĭ nlinĭ de lakrimĭ tş noantea ĩn vegiepe,
 e aĭ simitş ĩn tine prin vocea ta aĭ snşşş.

Tş aĭ kĭntatş, o lipş, mi tpista ta kĭntape
 Din sşfletş'mĭ fşkxt–a sşsnine a ewi.
 Şi poate–a tale kĭntşpi e plekş n'a lşneĭ mare
 ĩn ininĭ simitoare şnş eko vorş şsi.

Tş aĭ kĭntatş dşrepea, dar eatş–akşm priveşte,
 Sperana ta. nepdştş tş iarş veĭ afla!
 Pe lşme Orientşl lşmina pesuĭndente,
 Şi uatpia ta din noante ĩnene–a se skşla!

Ferice Romînia trîindă în Libertate
 Să te inspire atîncea de sakrăle eî amoră.
 Şi inimă şii sşfletă de dînsa înkîntate
 Divina-î Libertate sş kînte în viitoră.

Să afile totă Romînxă kş Libertatea-î dşlue
 Să afile k'a lşî şarş odată-a ştelşvită,
 Ş'akşma kş-înfokare o arş sş anşce
 Şi pentrş Romînia sş moarş mşlşşmită.

II.

LA ELENA.

Să ne dăm mîna și sî. meryemê imuream
în valea de lakrimî.

G. SAND.

Femea neferice ! kîndă te-ai nșskătă în lăme
Kredeai tș kș dșrepea amar te va mșnși ?
Și sșferinge kșde jșnegea-șî sș konsșme,
Și-n lakrimî a ta șayș sș'vezî a se nșli ?

O nș ! dap dșlșî ilșziî și vise înkîntșoare
Șe-o lăme șepikș în mințea ta kșrea ;
Și-n șfepele-î întinșe, lășinde, rșnștoare,
Gîndipea-șî înușelatș ferice petșcea.

Konil'rie dšlce! o sinxpr̄ etate
 În kape mai ferice eptat ne e s̄ simž!
 Atxnčī a noastr̄ fr̄ante de flořī e-inkxn̄nat̄,
 Atxnčī e vieađa dšlce în vise kīnd̄ tr̄imž!

Dap toate-aci s̄ntž vise! ūi visele va! trece,
 Ūi d̄np̄ ce perž toate ce las̄ ne p̄mīntž?
 Ce las̄ ūi o roz̄ kīndž v̄r̄ma nonçii reche
 O face s̄-ūi ar̄nche foiçele-ī în vīntž;

Ce las̄ ū-o sepat̄ pl̄kk̄t̄, animat̄
 Kīnd̄ m̄zika încheat̄ ūi dangl̄ž s'a finitž;
 Ce las̄ iar̄ zioa senin̄, az̄rat̄
 Kīnd̄ d̄np̄ globl̄ž nostr̄ în noante a peritž.

Ūi vieađa xnž visž este! xnž visž ce ne înșeal̄
 Pe kītž ne t̄r̄imž nawiī n'acestž desertž n̄mīntž;
 Žnž visž ce kīndž se stinçe ne las̄ 'n amedeal̄
 Pe marçinea p̄stie a xnž t̄pistž mormīntž!...

Mormīntl̄ž! d̄np̄ dīnsl̄ž ce ne așteant̄ oare?
 Kondigiz̄ne t̄pist̄! nimika noī n̄ ūtimž.
 De toate tot nesiḡr̄i; çī, n̄maī om̄l̄ž moare,
 Neantl̄ž il așteant̄, aci n̄ ne 'ndoimž.

Nimika nǎ ne-înkîntǎ în kalea cea spinoasă
 Pe kape noi ne dăcemǎ în noapte a peri;
 Abia zǎrimǎ o floare prin ceața negroză
 Și-aroma ei plăkăte închipimǎ a simți;

Abia aflămǎ în lume o inimă ardinte
 Ce-adoarme-a noastre kinsri prin kintxri de amorǎ,
 Și-o mînz grea și peche ne-mînîce înainte,
 Ne-mînîce spre mormîntul în veci nemăturǎ.

Aceasta este lumea și lumea cea reală,
 Și vai realitatea e plînz de dăperți!
 Așilea nǎ se află fericea ideală
 Ce tristă și nostră sâfletǎ kreează în visări.

Și eakǎ ce-n noi năște amare sâferințe,
 Și-n viață ne țărmentă și-n veci tot sâspînîmǎ;
 Adesea kășetarea prodăce-n noi dorințe,
 Dar cine le-mălinește? .\.. Ce tristă soartă-avemǎ!...

Adesea fericierea ne lîngă noi plăștete,
 Și kpedemǎ kă ea vine n'ală nostră tristă pămîntǎ;
 Dar ea de noi își pîde, în veci ne plășete,
 Ne țarăe dănză dînsa, ne dăce... în mormîntǎ.

Тъ сѣфери, о Eleno, ми нимenea `нъ шtie
 Дѣрепеа че консѣмъ ал теѣ сѣфетѣ сdpobitѣ;
 Пе канѣл теѣ s-anasъ а черѣлѣи ѣрѣие,
 Маї bine de кѣтѣ виеаца тѣ moaptea аї dopitѣ!...

Ачееашї мѣнъ рече пе амѣndoї пе цїне,
 Ши poate ам ѣн лѣме маї мѣлт а сѣфери.
 Д-аї мti тѣ а mea виеацѣ, д-аї шti че este-n mine,
 Д-аї шti че мъ мѣнчеште, ... о! тѣ те-аї ѣngpozi.

Dar вочea-мї нѣ се роагъ, la nimenї нѣ се плїнѣе;
 • Isbeaskъ черѣлѣи ѣнкъ, destѣлѣи еѣ сѣнтѣ сdpobitѣ.
 Adesea ѣн дѣрепе вѣрpsѣ lakpime de сїнѣе,
 Ши lasѣ сѣ креазъ лѣмеа кѣ еѣ сѣнтѣ ferїcїtѣ!...

Тѣ vezї че soартъ крѣдъ: сѣ сѣфери ѣн тѣчере!
 Сѣ нѣ le спѣї la oamenї: еѣ сѣферѣ ми еѣ ѣемѣ!
 Кѣчї лѣмеа, лѣмеа рїде de крѣда-ne дѣрепе,
 Дѣрепеа сѣ askѣndemѣ, s-askѣndemѣ ka blestemѣ!

Eleno! de че ѣн лѣме авѣрѣмѣ астѣ soартѣ?
 Фѣкѣst-am noї вp-о крїмъ ми d'asta пе мѣнчїмѣ?
 De че din ferїcїre n'avemѣ ми noї о parte?
 De че voit-a черѣлѣи infoртѣnаgї сѣ fїmѣ?

Ȣnŝ tatŝ kŝ amoare kopii nŝ-iii anasŝ,
 În kaosŝlŝ xitŝrei nŝ-i lasŝ a kŝdea;
 Pe noi de ce ŝi cherŝlŝ ne xitŝ ŝi ne lasŝ
 În voea întîmplŝrei, de ea a ne nŝpta?

Kŝrauiŝ însŝ, Eleno! ačeasta vieađa este,
 Ačeasta este omŝlŝ, ŝ'amea e destinatŝ!
 Ȣe la-înčenŝtlŝ lŝmei kŝ lakrimi se nŝtrepte,
 Pi-o mare fŝrtŝnoasŝ d'alŝnčii e arŝnkatŝ!

O foae toamna kade, dar primŝvara kŝreŝte,
 O noante kŝrînd trece ŝ'in xŝrtŝ'i vine-o zi,
 Ŭi soarele ce-ansne adoa-zi lŝceŝte,
 Iar omŝlŝ, omŝlŝ nŝmaî mereŝ va sŝferi.

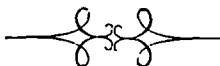
Aŝa în timpŝ, în snađiŝ a noastrŝ vieađu trece,
 Ka zmeŝra fŝgŝtoare ce nere în abisŝ;
 Abisŝ profŝndŝ în kare o mînz grea ŝi pece
 Îmnins-a lŝmi ŝi sekŝli ce-âkolo-n elŝ s'a stinsŝ.

Akolo totŝ va merce; nŝcere ŝi dŝpere,
 Ŭi kŝimŝ ŝi viptŝte, sepakŝlŝ ŝi avŝlŝ,
 Stŝnidŝlŝ ŝ'înveđatŝlŝ ce tot ignorŝntŝ nere,
 Ŭi oamenii ŝi bŝste vor merce-amestekatŝ.

Eleno! paçiengъ, mi aïdemъ înainte,
 Съ дъmъ mîna-împreună: avem aчelъ destinъ!
 Noi merұemъ tot p'о kale; în valea de morminte
 Kîndъ soaptea ne va дъче vom skoate зnъ sъsnînъ!

Kърînd aчi vomъ merұe. A noastră ȑieaгъ este
 Őnъ lanгъ întînsъ în снагîș kît sъntemъ ne пъmîntъ;
 Пъчerea mi дъpeea inelele-î-împletește,
 În noante este primъlъ mi зlimъ-în mormîntъ!...

1853. Дечемврие.

III.

SONETŪ

LA

ANULU 1853.

Neantslĕ se deskise w' ĩn ŝpna sa adĭnkĕ
Pepi mi anslĕ asta kĕm alĝiĭ aĝ nepitĕ!
Īntinslĕ lanĝĕ de seklĭ kpreskĕ k'ĕnĕ inelĕ ĩnkĕ,
Īi timnslĕ fĕkkĕ iarpĕ ŝnĕ pasĕ ĩn infinitĕ.

Se dĕse, w-altĕ-n snagiĕ ĩn ŝpna lĕi s-arpnkĕ,
Se dĕse, altlĕ vine mi tpekĕ nekontenitĕ;
Dĕrepea noastrĕ nĕmaĭ ka negĕroasĕ stĭnkĕ
Pepnetĕĝ se apasĕ ne nentĕ-ne sdrobotĕ.

Pe floare kade poa m-a soapelxi kxtape,
Đnđ zefirđ o adie kx dđlcea lxı sđflape,
Tręeęe ferıvıtı profđmđđ esalındđ.

În vieaga noastră însz aचेeamı destinatı !
Шı anđđđ nođ în sfera-ı nimika nđ ne-aratı
Шı đъръ вр-о speranza il tpeuemđ đđsnındđ !

IV.

STANȚE

LA

CONSTANȚA.

I.

O dălcă kreatzră ce-n vieagz totz plъcherea
K'o minz de favoare kznune gi-a 'mpletit!
Tz jxnz nз шtiі inkz ce-aіmarz e dъperea,
Шi ce este znz sxfletz de sxfepingi sdrobotz!

II.

Adesea tz vъzst-aі ne faga 'mі intpistatz
Pzindzse o zmbpz ce frzntea-mі inegrea,
Шi nз шtiaі atznchea ce lzntz 'nfzriatz
De natiniі шi de gindzpi ne mine mz mznchea.

III.

Tu nu mă cunoaște încă fiindu-măi izbit ,
 Și poate ală tău sfletă se teme-a mă izbi;
 Căci umbra ce aleargă pe fruntea mea plătă
 Tu crezi că vine poate o crimă a-înveli.

IV.

K'adesea lîngă tine privirea'mi langentă
 S'akonepe de lakrimi ce stinge foksi s'ă,
 Și'o kradă nasizne ce sfletă'mi țipmentă
 Arșnkă împistarea ne naliđă kanălă meă.

V.

De veți a mă cunoaște, să ați ce e'n mine,
 În sfletălă meă întră mi vezi'lă ună momentă!
 Da, ună momentă ajunge . . . o! m'asta pentru tine,
 Bzîndă deșeptă'mi sfletă, va fi amără țipmentă!

VI.

O! veți vedea atîncea, koniă simțitoare,
 Că 'n kalea vieții noastre e țipătă a s'fepi!
 Că fericiirea este o umbră trecurătoare,
 Și în mine nici kiar șrma-î tu n-ai pătătă țipă.

VII.

Că kaosă e ună sfletă ce-ajunge să blestemă,
 Fatală îndoindu răpaosă fără-a'î da:
 Ar vrea să uită mătă dap desnepată el țeme,
 Și trece n'a sa kale — în ignorență-a sta.

VIII.

Bede-a-vei k'alš meš sšfletš in negxrp nlxtešte,
 Šli ingpozitš elš vede alxtxpi xñš abišš:
 Abišš in kape toate kxzindš se nimicuste,
 Abišš ce pentrx dinsxlš akxma stx deskisš!

IX.

Kx okislš elš mšoarp a lxi profxnditate,
 Šli nantea miškxtoape ce tpebxe-a nišii;
 Dar amedealx 'i vine!... a lxmilorš nasate
 Txkxtele-osxniinte se vxdš albindš ači.

X.

O! eatx de ce frantea 'mi adesea e-inegritx
 Šli namte negre gindxpi ce kpeepi-mi mxncheskš,
 Šli-n inimx-mi prodxe fexrxni infxriate
 Ce-n marea desperanxei mx dxkš, mx rxtxcheskš.

XI.

Kx toate astea insx mai noui gxi in mine
 Afandš askxnsx-n sšfletš o pazx de amorš,
 Anpinde prin izbirea-đi skinteile-i divine
 Ce inime konsxm x prin fokx-i arxtorš.

XII.

Kindš vei nstea kxnoamte ce este askxnsš in mine,
 Atxncea o Konstanđx, atxnci mx vei izbi;
 Šli prin izbirea-đi nxml mx vei kxnoamte bine,
 Šli mai ferixitš poate atxncea eš voiš fi.

XIII.

Goni-veî a cea zmbp̃ che-alcargz p'a mea fr̃nte,
 Şi sncktr̃l̃ş indoingei che stz-înaintea mea.
 Amorp̃l̃ş nostp̃z noate destinl̃ş s̃z înfr̃nte,
 Şi kp̃zda lxi p̃ztere învinsz va k̃zdea.

XIV.

O! ñz j̃zdeka mapea k̃nd̃ş este-înfr̃iatz,
 K̃nd̃ş o fr̃pt̃zñz neagp̃z che-n s̃nz-î s-a ivit̃ş
 Asṽiple 'n nop̃iî negp̃i a sa zndz sñzmatz :
 Aşteantz s̃z vez̃i c̃ep̃l̃ş seniñş mi liniwtit̃ş.

XV.

În s̃zfletz'mî seninl̃ş amorp̃z'g̃i va adzche
 Şi veî vedea atzñchea k̃it̃ş ẽş te pocĩş izbi ;
 Tz veî vedea k'amorp̃l̃ş în alte lxm̃i ne dzche,
 În kape fep̃icitz k̃z mine tz veî fi.

XVI.

Izbeute mi în mine tz veî afla izbipe!
 Desnp̃ezz acele zmbpe che mt̃ĩş a te flata.
 În inima'mî amorp̃l̃ş o koap̃z s̃z insnipe
 Şi gl̃opia c̃e'g̃i pl̃ache ne s̃nz'î te-o p̃zpt̃z.

V.

FLOAREA

LA

D-la **CONSTANȚA.**

O floare prețioasă! ce dăruce săveniște
Deșteaptă-a ta prezență în nentz-mi nălnitindă!
Ah! ț'ni adăru aminte o dăruce fepișipe
În inima mea jșnș dăreșea îndăruindă!

Tz eștî o floare mikș, dar plinș de mistere,
Șî' în veșî la nentz'mi nășș, în veșî te voiș nșpta;
Șș-mî îndăruștî amarșlș, s'alini a mea dărepe,
Șși vieaga mea cea tristș șș nouî a konsola.

De ce, o scumpr floare, kind mîna eî frumoas̃
 Şi alb̃, transparente în mîna-mî te-a l̃sat̃,
 De ce n'avşii o voce, o voce amoroas̃
 Ş'î sñi ce fok̃ în nent̃-mî at̃nçî a ar̃ncat̃.

Ş'î sñi, frumoas̃ floare, k̃ okiđl̃ eî çel d̃çl̃ce
 O koarđ̃ demtentase în nent̃'mî arz̃tor̃,
 Ş' ak̃ma ea prin tine o flak̃pe ad̃çce
 Çe arde şi kons̃m̃ şñ şçflet̃ singitor̃.

De şçflet̃'mî aproane te voiđ̃ ñrta o floare,
 Şi k̃r̃da l̃i d̃çpere t̃x poate'î ind̃çl̃ci.
 În veçî veî fi k̃ mine, k̃çî çine ştie oare,
 O dat̃ t̃x ñrtea-veî de d̃nsa a'mî vorbi.

VI.

GENIULU ABISULUI.

LA G. ILARU.

Азъгорь-мї инфулисѣ,
Sabis mine ххх abiss!

I.

Kx mintea sfișiatъ d'o neagrъ kșgetape
Asșpra atitorș timșrї askșnse de șitate,
Kъdeamș perđstș în kaosș 'de negre îndoinșї.
Tpekșse mezlș nonșїї mi eș totș în begiepe,
Șitatș de togї în lșme, afarș de đșrepe,
Simșeamș tъkștș'mї sșfletș sđrobotș de sșferinșї.
Che neagrъ 'mї pъrea vieaga mi omșlș neferice!
Đnș черș de bponzș ne-anasș, хнș glasș pїzїndș ne zice
În lșme sșferinșї!...

Ши мѣлте рабдѣ омѣлѣ въ лѣмеа худе есте!
 Въ вѣне ел сѣснинѣ, въ вѣне се мѣнчеште
 Кѣчѣ сѣрде ла дѣрепеа-ѣ сѣнт тоате не пѣмѣнт.
 О! нлнѣѣѣ не ачела че лѣмеа о деласѣ,
 Кѣчѣ поате кѣ дѣрепеа че вътр'ѣнса ѣл анасѣ
 Ъл фаче кѣ 'нтрѣстѣпе с'о креазѣ хн морнѣнтѣ.
 Д'ачеа ал мѣш сѣфлетѣ воѣа въ депѣртѣпе,
 Въ мѣллокѣлѣ натѣреѣ сѣ афле-о консолѣпе
 Ла негрепе-ѣ дѣрепѣ.

Обскѣра поанте неагрѣ че'н снаѣѣ се вънтѣнсе,
 Ш'арѣне-ѣ оначе не лѣме ле дѣстѣнсе,
 Маѣ ѣмѣтѣте кѣлеа фѣкѣсе 'н сфера са;
 Ермѣта етепе че сѣфлетѣлѣ консолѣ,
 А понѣѣл белѣ фѣекѣ кѣ рѣза'ѣ беневоѣл
 Въвѣнсе норѣѣ негрѣѣ че фѣѣѣ ѣнвѣла.
 Ка глобѣ лѣчѣндѣ де азѣр въ аерѣ стрѣлѣчѣнде,
 Не ласѣ-а са лѣмѣнѣ шѣ анеле дорпѣнде
 Пѣлѣтѣ'ѣ дѣскѣ рѣфлетѣ.

Домнеа тѣчереа трѣстѣ не лѣмеа адорпѣтѣ,
 Тѣчереа сенѣлкрѣлѣ: натѣра аморѣѣтѣ
 Въ сомнѣлѣ грѣш ал морѣѣѣ нѣреа а фѣ кѣзѣтѣ.

Pe черърї лѣна нѣмаї нїмеа кѣ їнтрїстаре,
 Шї анеле арѣїнтїне јѣкаѣ кѣ тремѣраре
 Шї палїда'ї лѣмїнѣ шї дїскѣ'ї чел тѣкѣтѣ.
 Шї ea regia ka mine пѣлїтѣ de дѣрепе!
 Шї їнсогїтѣ de дїнса еѣ сїнгѣрѣ їн тѣчере
 П'ѣн мѣнте мѣ сїамѣ.

O аѣрѣ ѣшоарѣ, шї лїнѣ, рѣкороасѣ,
 Aroma че-адѣнase din floarea чеa рооасѣ,
 К'о дѣлѣ мѣрмѣраре ачїлса рѣсфїра.
 Фрѣмоасѣ e natѣра кїнд їнкѣ e верѣїнѣ,
 Ш'а омѣлї дорїнѣ д'авїдїтате пїнѣ
 Нѣ a пѣтрѣнсѣ їн сїнѣ'ї корѣнѣїа-а кѣта!
 Фїїнѣ авїдѣ д'аѣрѣ! тѣ перѣї la al лѣї нѣме
 Шї їнїмѣ шї сѣфлетѣ; шї ka сѣ'ї аї їн лѣме
 Nimikѣ n'аї рѣснекта.

Шї еакѣ-мѣ їн fine ачїлса sѣs ne мѣнте
 A кѣрѣїа помпоасѣ шї 'налѣ маре фрѣнте
 Апроане e s'аїнѣ де пїстїторїї норї.
 Пе astѣ кѣлме маре de їмнѣрї рѣснектатѣ,
 De трѣснетѣ ne їнвїнсѣ, de секѣле зїтатѣ,
 Venit-a вре o даїѣ ne ea алѣї мѣрїторї?

O nă! vâltărlă singură pătăt-a aci s'z sboare
 Къчі omălă че večet' elă kstezanca n'are
 S'z s'avînte aci.

II.

Akama ală meș sșfletă în ăiărlă t'ăș privește!
 Dărepea че te arde păcină va mai perî;
 În spațiă largă te afli, te dă mi p'rtăchește,
 Resniră achestă aeră mi vieaăz veî g'rsi.

Ferice sînt acilea pe astă înălgime,
 Pe kare măritorălă niçorălă lăi n'a păsă!
 Ferice stînd departe d'a vâlgălăi mălgime,
 Mi nămai kă natăra trîindă acilea sșsă.

Dăpă astă kălme-înală k'o singură privepe
 Natăra spaçioasă îndată o măsoră,
 Mi kîță îmi prinde okiălă mi-îmi treçe prin gîndipe,
 Kontemnlă, mi pe toate eș sînt ka domnită.

O voi че'n lăme sînteuă ka ap'șauă de soartă
 K'ănlă lokă din tera nămă n'aveuă a poseda,
 Beniă aci pe mănăte, mi okiălă kîță v'z poartă
 E tot a voastă parte mi nimeni nă v-o ia.

III omălă ce nătinte se kpede n'astă çime!
 Țpin vasta-mi kăçetape eș sînt ăn kreatoră.
 Kă dînsa ănpesk nopii ș'a stelelor măçuime,
 Le ănnă de fiinge mi sfera le-o măsoră.

Dap eată ănă orgoliă! kpedingă pătăçită!
 Da, mare este omălă kă noate kăçeta;
 E liberă voingă'i, ka snagă infinită,
 Dap kîit de mikă este nătepea d'a lăkra?

Doringă mară întinse ce mintea lăi krează
 III kpede kă-înnălinite ferice el ap fi,
 Dap ănde e nătepea? În vieăga lăi visează,
 Ș'ănă singăpă bis din toate nă noate înnălini.

Elă kpede kă'i ferice ne vîpălă ănă mănte
 Fiind-kă kăçetapea'i în vise l'a năptată,
 Dap însă întră 'n lăme, ș'ăçilea a sa frănte
 S'anleakă înkpeçită văzîndă kă s'a-nșelată.

Ferice açi ne mănte! dap kolo jos în lăme?
 O kîite gîndăpăi tpiste ne oamenă îi măneskă!
 III kîite pele çepălă tpimite să'i konsăme,
 III nîră-n pragălă morçii ishindă în însogeskă.

Țe află-n lume omul de kît tot sîferințe?
 Kă elă dărepea naute kă el va mi nepi.
 Kîndă simte fericipea, o simte-n anapințe;
 Kîndă va grăsta plăcere, ș'amarelă va simți.

Anikulă țe elă strînce, stiletulă îi înfițe;
 Amanta kîndă sîrăte, veninulă a bîrăte;
 Kînd fokul elă dorește, îndată se mi stințe;
 O omă! țe porci blestemulă!... la țe te-ai mai năskulă!

Lăkrezi în toată viața avidă de veritate,
 În kaosul utiingei kă totulă afîndată;
 Plăceri mi găsesc de tine sîntă xitate,
 Dap kîndă sosește moaptea, ia șne'mi țe-ai aflată?

Lăkrezi kă înfokare spre al oamenilor bine,
 Și kapere, esilă, e tot țe porci șnera!...
 O soaptă, soaptă, soaptă! e totulă răș în tine,
 Și omă-a ta viktimă te poate blășfema.

Sînt jșne, jșne înkă, dap nă utiș țe-î plăcere,
 Eș nă utiș țe adăce o oră de amoră;
 Kînd țeplă mi-a dată viața, îmi dete mi dărepe,
 Și'n mîlă lănte gpele am fostă învingătoră.

Ax! kîte simyđ în mine! o lăme-în mine este,
 Ţnă fokă îni apde pentălă ce'n veci a nalmităđ;
 Dar va! aci pămîne, aci se nimiceşte,
 Şi totă ce simyđ în mine pămîne învelată.

Dorințe mă konsăm, dorințe de a face
 Kă genis'mi o lăme, — dar toate sntă nimikă;
 Hătepea îni linseşte! pogă ceplă, dar elă tace;
 Atăncea kă dărepe eă vıză kılă sîntă de mikă.

O inimă simyitoape! sînt jăne, mi o noante
 O noante de xpie — mi amă înbărpinită!
 Şi genis mi fokă sakpă ce'mi făr de sxsă date,
 De măte sşefințe s'aă stînsă, m'aă urăsită.

De kîte opi eă noantea văpsă lakrimă înfokate,
 Văzîndă kă fokălă nere din jănele meă pentă,
 Văzîndă a mele zile kă totălă înnopate,
 Văzîndă kă voiă ajănge în lăme să vegte!

Şi nič o konsolare la kăda mea dărepe!
 Ţnă sşfetă să m'askalte, o! nă, nă s'a deskisă;
 Şi-ă lăme mi în ceapă m'apasă o tăcere;
 Asăpă'mi Infinitălă, sşbt mine ănă Abisă!...

În infinită zădărnici, mi în abisă zădărnici,
 Și în zădărnici nămaî de toate voiș skăpa!
 Și'abisă zădărnici ce săbt mine în negărnici apare,
 În făzăr'i oare năcea năcea-voiș eș afla?

.

III.

Pe bolta azărie în aeră năstitoare,
 Tăkăta bela lăzăr nămindă kă întăristare,
 Era stelata-î kale anăroane d'a fini;
 Dar însă kă dăzărere văzăr kă e silită
 S'askăzăr-a sa fărănte, akăma kam albită,
 Săbt nopăi ce lămina-î k'ăzăr vălă akoneri.
 Ea totă voi ne mărănte o dată să măr văzăr,
 D'adio la năzără maî arănkă o răzăr,
 Și lakrimăndă nărkă săbt nopăi kărăndă neri.

Obskăritătea-îndată se-nătinse neagră iară
 Și se nărea kă toate în moarte s'afăzără,
 Și nopăi în mărăgime ne țără se grămădeaș.
 Zădărnici sgomotă sărdă s'ăzăr mi lăzăr 'n denărtare;
 În noantea cea obskără lămină fărăgerătoare

Lăciaș kîte o datъ шi porii desnikaș.
 Fantastika lăminъ fъcea ka sъ'mî anare,
 În noantea negъroasъ abisliș de opoare,
 Шi moartea-n elș pizîndș.

Atăncea șmbre ne kanș'mî sboarș
 Eșite' toate din negъ-abisș,
 Prin vine'mî fșge totș peçî fioare
 Шi vicađa-n mine de totș s-a stinsș.

Arborii-mî pare kъ vorș sъ meargъ,
 A lorș țăliniъ îșî pъrșseskș;
 Șnșlș la altșlș arzîndș aleargъ,
 Tođi se amestekș, tođi se isbeskș.

Erbe шi plante din pъdъçine
 Ka șerpii-ntokmaî se 'nkoľçeskș,
 Браde de flakъrî întîndș snre mine
 Шi sъ m'anșçe se totș lăngeskș.

Pe lîngъ mine așzș kъ zboarș
 Kopii ponçei, pei, liliçei,
 Çinîndș aleargъ шi mъ'nkonjoarș
 Шi mъ atinge kș arine peçei.

Пазъреа понџеі че пе рџине
 Singъръ шеаде, тpистъ gemîndă.
 Ка п'о рџинъ sbъра пе mine,
 Gemea пе канъ'mî moaptea'mî kobîndă.

Плоае топенте din nopî се вараъ,
 Bъbъе тънетă, nopîi снъргîndă,
 Fъlгepъlă лъче, тpъsнетъlă kade
 Negpъ abisъlă лъчiosă fъkîndă.

Шедea în fъndъ'î xskata moapte
 Ш'în oikîi-î pошиi xнă fokă ardea,
 Къ dînsa алътъpî fatala soapte
 Ёi da la oase че ea podea.

IV.

Пе база'и секларъ се мишкъ-înalxlă mъnte,
 Се kleatъnъ sъbtă dînsxlă, се sgъdъe-a sa fъpъnte,
 Ши арборiи тpосnewte d'ală vîntxlî, sъflată.
 Abisxlă în elă noartъ totă vîntъpî destpъktoape
 Че 'n sînxlă лъi pesъnъ k'o voce mъgitoape,
 Ши la a lopă sъflape e totxlă skъtъpată;
 Fъkîndă sa geamъ-abisxlă ши mъntele sъ lase
 Acele pprime baze че черъ-î însemnase
 Din lokă akъmă sълtîndă.

În vale o lămină lăcește tremurînd
 Și kîndă ka firă sșbșgipe, kîndă ka piă kșrgîndă,
 S-arșnkă lăcșitoape în negră mare-abisă.
 De flakșrș negrășlă mșnte d'odată se așpinde
 S-amestekă împreșnă ș'apzînde se întinde
 În vșrfșpile de arbșrș, țe kînd s'a atinsă,
 Topente din ei lasă skînteile lăcșinde
 Țe-akonepe nșmintșlă d'o nșlbepe apzîndă,
 De așră șpelăcșindă.

Dap țe pesșnă ast-felă? S'arde o mșrmșrape;
 Konșepte sîntă divine saă este vr'o kîntape
 Țe plantele șskate înală șșșnșnșndă?
 Teroașea mă konșpinde; astă șgomotă se mșrește,
 Și mșnteile în țeptșr'ș xplîndă te îngrozeste,
 Ai kpede kă vșlkanșlă se șnapge isbăknîndă.
 Se skștșră abisășlă mi sînt-ș lăminează,
 O flakșră se înală ș' întșînsa se formează
 Șnă geniă lăminosă.

V.

„Din nșlbeșea țe nepe ță fiă kă kștezană,
 Înti zise elă k'o voce țe totșlă skștșra,
 Kșzștă în deșgșstape, lășată mi de șperană,
 În sîntșlă meă așilea voșștș a te-arșnka?

Boeștî s'z aflî moaptea? Kpezi oare k'z prin moapte
 Çe neagra'șî desneșape dorește a g'și,
 Afla-ba al t'ș s'șflet'ș o mai ferice soapte,
 De pele mi t'șpmente sk'nat'ș n'ștînd'ș a fi?

Și utîi t'z çe mai este d'șn'ast'z bapier'z,
 Și n'apça çe t'z kașuî eștî sig'șr'ș a afla?
 Перк'șps'aî îñ d'șpepe o l'șng'z kapier'z,
 Dar oare d'șn'z moapte de ea te veî sk'na?

De tot çe este îñ l'șme, de tot çe e p'șesinte,
 Fatala îndoing'z nesig'șr'ș te face-a-fi,
 O j'șne! d'șn'z moapte, d'avilea îñainte
 Șpeî t'z t'z v'p'o ferice f'șr'z-a te îñdoi?

Avilea șs ne m'șnte de m'șlte s'șfering'e
 Çe s'șflet'ș'șî anas'z venișî a s'șșina;
 K'șnosk'ș a ta d'șpepe, eștî șna din fiing'e
 Çe-n vieaș'z șșnt x'psite amap'șl'ș a g'șta.

Și inima ta j'șn'z d'amar'șpî e s'șd'obit'z.
 D'șpepea n'a ta faș'z sișil'șl'ș seș a n'șș,
 D'șpepea n'a ta faș'z se afl'z îñtîp'șpit'z,
 П'șlînd-o kînd tînn'șl'ș îñk'z x'otap'șl'ș n'a înn'șș.

Dap te-ai arznkatš oape kx mintea în natşrş
 Şi tot 4e are viea4ş sş stai a observa?
 Sş vezi kş toate sşferş, kş ori 4e kreatşrş
 Din mina sşferin4ei nş poate-aci skşna?

Şi kiar o mikş floare 4e belş, amoroaşş,
 Foi4ele'şii deskide profşmşlş esalindş,
 Tş n'aşzi dinineaga kintareai dşrepoaşş
 4e-inal4ş lşkriinindş destinşlş ei nlingindş?

Şi kiar ast mşnte mare 4e kpezii kş e ferice,
 O! toatş-a lşi mşrime alşrnş d'şnş minşlş!
 Bşlkauşlş 4e il arde pştea-va sş'lş desni4e
 S-asviple-alşi sşrşime în kaosşlş tşkşlş.

În kşlminea dşrepei 4e sşfletş'4ii konsşimş,
 Tş vei în disneparera'4ii în sînş'mi a peri.
 Dap şitş-te într'insşlş şii vezi albindş o lşme
 De triste osşminte 4e nş mai pot vorbi.

Abiş! 4e de înnepii şitate prin morminte
 Şi 4e de timşrş, seksii în sînşlş meş s'a stinsş!
 Şi 4e-a rşmasş? privemte; mobile d'osşminte...
 O! caş. caş jşne, 4e este şnş abiş!...

Konilǎ al sǎferinǎei! te-ntoarǎe iar în lǎme,
 Braveazǎ opî ce pele mi sǎfere tǎkîndǎ.
 Destinǎlǎ omenipei e-n rǎǎ sǎ se konsǎme,
 Dar rǎlǎ ea sǎ'nvîngǎ d'asǎpra lǎi kǎkîndǎ.

Te dǎ, te dǎ mi sperǎ; amorsǎlǎ poate ȳie
 Pe bǎzele femeei o datǎ-'ȳi va zimbi,
 Femeea atǎnǎi nǎmaî prin farmekǎ de maȳie
 Dǎrepea me te arde din pentǎ'ȳi va goni.

Deuteantǎ al tǎǎ sǎfletǎ mi nearǎ'i letarȳia,
 Tǎ ai o misǎne în vieaȳ-aci tǎrîndǎ,
 Amarǎ ȳi e soaptǎ, amarǎ agonia,
 Dar nasǎ înainte mi sǎfere tǎkîndǎ. "

VI.

Înflekǎratǎlǎ ȳeniǎ atǎnǎea mǎ atinse
 III'n abisǎ se dǎse, mi flakǎra'i se stinse.
 III-îndatǎ împrejǎrǎ'mî totǎ sgomotǎlǎ peri.
 Bǎzǎiǎ atǎnǎi d-asǎnrǎ'mî kǎ lǎna e albǎ,
 III'affîndǎ a sa kǎloare pe fruntea mea uzlitǎ
 Lǎsǎ s'tima'i rǎzǎ ne dînsa a fǎci.
 Boiǎ l'a mea dǎrepe sǎ aflǎ konsolare,
 Dar vai! dǎrepea înkǎ din pentǎ'mî nǎ dispare,
 Kǎ dînsa am rǎmasǎ:

Lăcindă mi așpora ne черлă fъръ stele
 Krezăiă kъ шi ne черлă чел negрă ală viedei mele
 A пачеi аșporъ akъma va lăci!
 Dar чеага negрoasъ ne черхi se iutitse
 Шi kînd săbt manta'i neagrъ lămina eī se stinse
 Atăncea шi speranța-mi din săfletă'mi peri.
 Din inima'mi atăncea o коардъ маi fă рхитъ
 Шi vocea'mi sfîșiatъ strigъ'n delipă kъzătъ:
 Blasfemă! Blasfemă!...

Polovragi 1853 Septembrie.

VII.

CÂNTAREA FEMEII

LA ZOE.

Kîndă omălē e viktimă dărepeī ce ŝrgie
Pe kanslē lăī ka stînkă s'anasă ne'nchetăđ,
Đnă kîntekă il demteană din astă letargie,
Đnă kîntekă ce'n dărepe femeea a înălgătă.

Ax kîntă o femee, ŝi vocea ta cea dăle
Sonoră să pevibre în aerălē tăkată,
Și zefiră 'n plăcere să se grăbeask'a dăce
Pe apînă etepie kîntatslē tăđ năkăslă.

Încene-a ta kîntare! femeea kare kîntz
 E arpa-eolianz ce lasz 'ntzrptxriđi
 Pe tođi apei ce vine s'azsz vocea'i sintz,
 — Kz inime-împetrite dar pleakz xmiligi.

Femeea kare kîntz e dzlcea armonie
 Ce seara 'n paze d'azpř inalcz de prin flopt,
 E vocea cea pxtinte xi plinz de magie
 Ce 'n noantea fioroasz plingîndř s'axde-în nori.

Femeea kare kîntz divinz e xi mare,
 În kîntekř'i ne oameni îi poate domina;
 La inimă ea ordonz ș'in marea'i esaltare
 Pe desnođi la nițioare'i îi face a křdea.

Ax kîntz! vocea ce-ese din inima ta lipz
 S-o vezi în cerxri dksz ne arine de vîntř;
 Încene-a ta kîntare kř toate te inspirz,
 Tř kîntz xi în lokř'ini: — eř nř mař pochiř sz kîntř.

Đi-e inima mař jxnz xi sxferinga înkz
 De tot n'a konsxmat-o, ea tot mař poate-amă.
 De stapea'mi emti denapte; a tediłxi stînkz
 Nř vine fioroasz ne kanř'đi a křdea.

Priveste astă seară mi vezi kînt e frumoașă!
 Inspiră-te mi kîntă kă toate te invită;
 Și eș să kîntă înă plache, dar zămbre fîrpoase
 Pe lîngă mine sboară — mi vocea'mi a nepită!

Dar tă? tă vezi tot alt-fel; din flopi se 'nalăă profăme
 K'o dăche melodie în aere kîntîndă;
 Azzi o armonie ce plană neste lăme,
 Și sșfletă'ăi mărește kîntapea'ăi inspirîndă.

O kîntă! mi kîntapea-ăi din sșfletă'ăi să sboare,
 Din sșfletăă tăă jăne, din nentă'ăi simăitoră;
 Să naskă-o lăme năoz din vocea'ăi răpitoare;
 O! mălte poate-o voce ș'ăn sșfletă simăitoră!

Măi kîntă ș'ănoi aîde pe čimeă zăăi mănte,
 S'ăzzi d'ăci năăpra întreagă a kîntă;
 Înălăă al tăă sșfletă, înălăă a ta frănte,
 Materă arănkă ș'înčenă-a askălta.

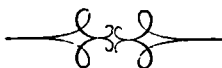
O! tă azzi o voce ce kîntă în tăcere
 Și dăche se înălăă armonia forăîndă,
 Și arborăă mi zănda, mi floarea kă plăcere.
 Năăpra toate-o kîntă akčentăă lăp zăîndă.

Ши eatъ kъm insnirъ angelika ta voce,
 Ши iarъ se maї kinte akventele'цї se strīngъ;
 Dar eъ? o voce tristъ, lъgъbrъ ши ferоче
 Din valea cea tinoasъ mъ face-amar sъ nlingъ!

Insnirъ-te ши kintъ! tъ kintъ, eъ voiъ nlinge,
 Tъ znde d'armonie, eъ lakrime vъpsindъ;
 Beї skpi a ta kintape kъ paze, eъ kъ singe,
 Aї skpis-o tъ 'n lъminъ, вn noante eъ nlingindъ.

Aline'mї insъ vocea'цї ши tpista mea dъpepe,
 Ши fъ a ta kintape maї tpistъ, tpistъ-a fi;
 Maї kintъ o femee, dъpepea'mї noate nepe,
 Maї kicutъ! noate-atъncea nъjin voiъ sъferi.

Fcmeea kape kintъ e dъlcea armonie
 Че seapa 'n paze d'axpъ inalцъ de npin florї;
 E vocea cea nstinte ши nlinъ de magie
 Че 'n noantea fioroasъ nlingindъ s'azde 'n norї!

VIII.
COPILA
ȘI
POETULŪ.

POETULŪ.

Kînd alba diminegei se lasă zîmbitoare
Să fîră dăn'o floare,
În dălcă s'arstată;

Kînd dălcăle profăme se mînz 'n armonie
D'a floriloră kîmpie
Șpre ȳerzîș azărată;

Kînd poa stpelxewe, kînd nasepea sxsniñz,
 Kînd apa kxpe linz
 K'xn dslce mxpmxpată;

Atxncea konilicx
 Kx farmekă ne gxpicx,
 Kx bela-axropx
 Kînd cexxlă il kolorx,
 Kx dînsa viă aci.

Și nxmaî nentpx tine!
 Privipile'đi senine,
 Și gxpa'đi ka pxbinxlă,
 Și sînxlă tăă ka kpinxlă
 Îmî plaxe a privi.

COPILA.

Kînd axropa snxntx și·paze lxchitoape
 Alergă treinxrătoape
 Pe kîmpxlă cel poată;

Kînd ceada se înalđx în xnde axpate,
 Și floarea ne apatx
 K'ñ rox s'a skăldată;

Kînd zefiriî kâlege k-o dâlcu adiere
 Profârnâlă de plâcere
 Țe floarea-a esalată;

Atunci, poete jâne,
 Kînd floare-mî snâne
 K'atunci înfloreste
 Kînd dâlcu se izbucnește,
 Atunci via achi.

S'askâlă o voce lină
 Țe lipa ta divină
 Kă farmecă pînînduște
 Și sâfletă'mî rîncuște
 În cerșuri a'le săi.

POETULŪ.

—

Dar tã emîi așpora mi poza zîmbitoare
 Ș'aroma rîncuș
 Și cerșulă azșpată.

Ши еš мъ simuž fepiče kîndž okî'mî intilnewte
Gəpiga'gî ɥe zîmbewte
Ши sîns'gî kolopatš.

Îgî plawe o konilъ, îgî plawe-a mea kîntape,
Sъ-gî kîntž maî kə 'nfokape,
— Dap dъ'mî žnž sъpstatš.

IX.

ILUSIUNEA

■ ■

MARIA.

Plăcut este vieața kîndă omălă este june,
Și soapta'î înnleteute kăne tot de flopî;
Ș'in sfera biegei săle fericea nă anăne,
Nă nepe, nă s'askănde săbt ai dărepeî nopî.

Kîndă ne întinsa kale țe omă-aičî strebate,
În astă vale tpiștă în ast npea lăngă esilă,
Se 'ntîmulă să găseaskă ființe dăci, amate,
În ale kăropă inimî elă afă ănlă asilă.

Kîndă seara elă axde o voce 'nkîntătoare
 Че 'n inima'î deşteantă o koardă, zăă fiordă;
 Шi черслă fi permite s-adăne kîte-o floare
 D-o dălye volăntate în kîmnălă de amoră.

Kîndă ne senina'î frănte dărepea va! nă vine
 ▲ impurima naloarea sigilă-î blasfemată,
 Чи 'n vii шi dălyi transportări, sensăiziăni divine,
 Pe frăntea'î o femee denăne zăă sărstăă.

Atănyi, atănyea nămaî, e dălye vieăă, dălye,
 Atănyi шi eă în lăme aшi vrea ka să trăeskă;
 Dărepea kîndă ka zăbră che noantea-n vis adăche
 Pe din-aînte treche шi xpăma'î nă găseskă.

Iap nă kînd dăny mine, pernetăă, infinită,
 Mă xpăă ka zăă spektăă găbindă'шi nasălăă săă;
 Шi vaî, kînd găstăă arăpea o oră fericită
 Simăăă mîna ei chea peche kăzîndăă pe kanălăă meă!...

Че zicy de vieăăă asta konilă simăăitoare,
 Шi ast-fel destinatăă aî vrea tă să trăeshi?
 Dar nă, kălyi soapta die iđi este zîmbitoare,
 Ka mine flopi zskat · în kale'đi nă 'intilneshi.

Pe cherxiļ viciuī tale o stelъ че lъminъ
 Pirin snagiъ te kondъche în nъndxlъ idealъ,
 Akolo parī feriche, ne fađa ta seninъ
 Dъrepea nъ'шī întinde al sъļ negrъ voalъ.

O lъme de ilъziī че mintea ta kreaзъ
 Te face nînъ akъma feriche-n ea a fi:
 Plъчerea, ferичirea че'дї parļ kъ te зpmeaзъ
 Te fъkъpъ a ziche: aша eļ voiļ trъi.

Fiind-kъ nînъ akъma din nentxlъ tъļ чelļ jъne
 Dъrepea n'a skos înkъ niчї зnļ amарļ sъsninъ.
 Tъ kpezi konilъ dъlche kъ mîna'дї n'o s-adъne
 Pe kînnxlъ viciuī tale вp'ъn negpъ, asnpъ sninъ.

În lъmea ta visatъ, în sfepele-ī divine,
 Biptatea, veritatea iđї nape esistîndъ;
 O! kît te 'nueli konilъ, ш'ашļ vpea sъ fiļ ka tine!
 — Kъ oameniī-în pelagiī tъ înkъ ne întpîndъ.

O! toate sъnt ilъziī че înшеalъ-a noastpъ minte!
 Ши totļ шtentъmļ lъkpprī че înkъ n'am gъsilъ;
 Ilъzia че ne поартъ ne lasъ ne morminte,
 Aчilea aflъmļ moaptea... ilъzia-a nepitъ.

Țnă nasă s'ă mai façı înk'ă în sfera vieții tale
 Ш'aceste dălcă ilăsił, o! toate voră nepi.
 Атнчі nlingîndă veı zice: ce grea sinoasă kale!
 Че tristă destinată în lăme-a vieții!

Ши kîndă de togî în lăme te veı vedea înșelată
 Ши nămaı întepeslă în toate domnițoră,
 Ш'amorăslă, veritatea de tine adorată,
 Drentatea mi vîrtătea ză năme 'nșelătoră,

Атнчеа nă veı zice kă vieța este dălcă,
 Вăzîndă атнчеа tristă ce 'n lăme toate sântă,
 Кă vieța e ză flăviă ce penede ne dăce
 Prin kăpsări diferite ne togî toț în morimîntă!

X.

VOCEA

UNEI UMBRE.

Obskъръ era noantea, ши вiнixlъ sxlindъ tape,
Fъcea съ plingъ frъnza din arbori jos kъzindъ;
Fantastice lъmine fъceaъ prin nori kъpare
Ш'a lor tznindъ voce vibра din kindъ in kindъ.

Тъчере senъkpaлъ ши neagr'obskърitate!
Din arbori frъnza nъmai nikindъ шop sнà,
Ши kite-знъ fъlgerъ iste sklinindъ in neagra noante
Lъsà in xpma'i zmbpe че 'ndatъ ши nepea.

Întp'astъ noante tpistъ ши nlinъ de tpoape,
 Dezepts-mi, tpistъ-mi sşfletş imaginea'şii afla;
 Ş'întp'însxlş epa noantea, ши sşferingi amare
 Tot noantea ши tşcerepa sъ kate il fşchea.

Obskъръ, neagrъ noante! tşcere ne'ntperşntъ
 De sърda mърmърare a oamenilorş ръi!
 O opъ-în sînsxlş vostръ, e vieaşa mai nлkxtъ,
 O epokъ formeazъ în anii'mi lşnui ши grei!

Kşm kade frъnza tpistъ nлitъ de pea sovрtъ
 Şii vîntxlş tape-o sşflъ în valea fъръ fşndş,
 De че ши vîntxlş мордii ka dînsa nş mъ noartъ
 Dşn'astъ vale tpistъ în хаosxlş profşndş?

Kъ singърş sşnt ne lşme! mъ lasş, fşgş togî de mine;
 Misepia! ea nşmai kontinşş m'a isbitş.
 O jşnъ konsimşise dşrepea sъ'mi aline,
 Dar astъ fericipe ka fşlgerş a lşcitş.

Frşmoasъ, freskъ floape! ka floapea fşşii în lşme;
 Şii-aî datş nлkxtş profşmşxlş, elş xnde te-a nşrtatş?
 Dar чine'i lîngъ mine ши strigъ alş meş nşme?
 O voce kşnoskxtъ! a jşnei че-am amatş!...

UMBRA.

„Ființu destinat în lămca de dărepe
 A dăre o tristă vieață ce nă'i de kîț zăș visș!
 Ţnș visș e vieața toatș mi kîndș în țeauț nere
 Intrămș în vera vieață, — eșinș diutr'zăș abisș.

Te îndoeshi de soapta'mi, ființu neferice,
 Șii plîngi kș jșnș înkș eș tera amș lșsatș;
 O! nimini astș soaptș nș mi-o pșlea prezice,
 De opi ce șșferinșe akșma amș skșnatș!

E verș kș skșpta'mi vieață s'a skșpsș în ope line,
 Iap tș tot în dărepe, ș'înrînsa ai pșmasș;
 E tristă a ta vieață mi anima din tine,
 Dap d'aste șșferinșe skșpa-vei prin strepasș.

Înfernșlș este 'n vieață ș'în moapte napađisłł!
 Nș este oare vieața zăș uir de șșferinșii
 Țe-adeșea te înninșe șș nonșlezł abisłł
 În kape se terminș fatalele-ndoingii?

Șii moaptea? o! avilea zăș fine ape toate;
 Șiiinșa, newșiinșa avilea se zneskș.
 Șii kiap de n'afli 'n moapte visșpșle kreate,
 Dap kinsșpile vieșei nrinșp'insa se șineskș.

Ce-am devenitǎ prin moarte ȕ nǎ uitǎ, ȕpiste jǎne,
 Ȕi anima'gǎ dezeptǎ nǎ plĩnge sǎsniĩndǎ;
 Dar paza strǎlȕindǎ a soarelǎi ce-amȕne,
 Ce oare ea devine ĩn ceagǎ disparĩndǎ?

Ȕi ce devine oare profǎmǎlǎ xnei floare
 Ce-n alba diminegei sǎbt roȕ-a 'nfloritǎ,
 Ȕ'ĩn dǎlȕea krepǎskǎlǎ foidele'i kĩndǎ moare
 Se-ĩnalȕǎ elǎ prin ceagǎ spre cerǎlǎ azritǎ?

Ȕi dǎlȕea armonie ce ese dintp'o lipǎ
 Ȕi aerǎlǎ perkǎrge ne arine de vĩntǎ,
 Kĩndǎ koardele-ĩ s'atinge de bardǎlǎ ce se 'nșuipǎ
 De patria'i ȕbitǎ, d'amorǎ'i ei ȕelǎ sĩntǎ?

Avilea sǎnt ferice ȕi sǎflets'mĩ ĩn pace
 Plancǎzǎ neste stele ce-ĩnoatǎ-n infinitǎ;
 Amorǎ pesnipǎ toate, avilea totǎlǎ plȕce,
 Ȕi nimĩnĩ de ȕe'i plȕce nǎ poate fi lĩnsitǎ.

Dǎrpeea ȕi amarǎlǎ ȕi nasixnĩ vǎlgare
 Sǎnt toate alȕngate, lĩnșește dintpe noi;
 Fǎșmoașȕ Veritatea lȕminoașȕ anare
 Ȕi nǎ este-nvelatǎ' kȕm este ĩntpe voi.

Въ крдецї марї сиње вв аца дхпъ теръ,
 Ш'авецї вв вої допнѣ с'афлѣ кїте че-вѣ,
 Дар тpистъ игноренѣ! кѣчї тоате сѣнт мистеpe!
 — Къ сѣнтецї игноренте атїт пѣтецї афлѣ.

Сѣснїнї шї пїнгї адеcea кѣ инїма сдpобїтъ,
 Къ п'амѣ тpїтѣ еѣ їнкъ шї сїнгѣрѣ те-ам лѣсатѣ!
 Пpїн моарте-а та сїнѣтъ кѣ-а mea ва фї ѣнїтъ:
 Аморѣлѣ este вв аца, пe теръ ам аматѣ!

1853. Oktomβpīe.

XI.

PLANGEREA UNEI COPILE.

Ka roza ce nashie în grădina belz
Și ferice pare stîndă in alte flori,
Asha eș odatz, jșnz floricelez,
Vieađa mea întreagz era sərbzlori.

Ax! în linz nache și dzlce plčere
Înî treceamș vieađa ferice fiindș,
Ka ș'șnș rîș ce kșrz în linz tčere
Printre floricele închetș mșrșrîndș.

Ши kind stela zilei din întinsa mare
 Pe bolta azxratъ lъcindъ pesъrea,
 Fъgeamъ zioa toatъ kъ nлъcere mare
 Sъ prinzъ flxtxraшi че prin flopi sbъpa.

A nouiū peginъ de stele xpmatъ
 Kindъ dxpъ kolinъ ne черъ s'avînta,
 Ax a filomilei voce adopatъ
 Pe mine atxncea dxlce mъ 'nkînta.

Ши priveamъ xîmitъ lъna amoroasъ
 Ши ka ea fpxmoasъ ши eъ mъ kpedeamъ;
 Kindъ pefleta 'n xnde faqa'i argintoasъ
 A mea fpxmъsece veselъ vedeamъ.

Îmi adъk aminte kîtъ eramъ de belъ
 Че nлъkxtъ faцъ! че kanъ mikъ ovalъ!
 Bъze de kopaliъ, oki de kolъmbelъ
 Ши pxmena'imî faцъ, poze de bengalъ.

Kъm întp'o grъdinъ de kîtъ opî че floare
 Poza maî fpxmoasъ e pегina lorъ,
 Aша prin kopile întp'o serbъtoare
 Eъ nъreamъ o rozъ în mijlokslъ lorъ

Dar prekəm ũi poza astŭ dŭlce floare
 Ce-n lakrima nopŭi se șkaldŭ plŭkstŭ,
 Ūiŭi perde profŭmŭlŭ, frŭmoasa'ŭ kŭloare
 Kŭndŭ kŭivŭyŭlŭ reche pe ea a bŭtŭtŭ,

Așa soarta kŭrdŭ fŭrŭ niŭi o milŭ
 Akŭm neste mine penede-a tŭekŭtŭ,
 Ūi din o frŭmoasŭ ũi jŭnŭ konilŭ
 Ūrŭtŭ ea iatŭ kŭrŭndŭ m'a fŭkŭtŭ.

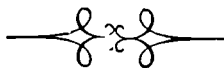
A mea frŭmŭșeșe de toŭi admiratŭ
 Ka xŭŭ vișŭ de noante iste a nepitŭ,
 Ka vișŭlŭ se dŭse ũi șxnt ŭtŭpistatŭ
 Kŭŭi niminea ŭnkŭ ax! nŭ m'a isbitŭ!

Eș șxșpinŭ adesea ũi plingŭ ŭn tŭcere,
 Ūai-șnpe-zече poze, iatŭ vŭpsta mea!
 Jŭnŭ ũi frŭmoasŭ! ũi dŭlcea plŭcere
 Ce amŭrŭ-adŭche n'amŭ pŭtŭtŭ gŭsta.

Kŭm ũi diamantŭlŭ perde-a sa lŭcipe
 Kŭndŭ asxŭrŭ'ŭ vŭntŭlŭ mai kaldŭ a șșflatŭ,
 Așa fŭrŭ veste k-o kŭrdŭ isbipe
 Pe faga'mŭ vŭrsatŭlŭ șrme ũi-a lŭsatŭ.

Акѣма хрѣтъ ах! чине не mine
Маї поате вр'одатъ дѣлче-а мѣ избї?
În pentă'mї izbirea askensz pământine,
Fър' a fi izbїтъ trїstă voiă mări.

1852. Aprilie.

XII.

PIANULU.

LA ZOLA.

Chante donc toujours quand tu me
vois succomber.

G. SAND.

Kîndă inima mea geme sdrobotz de dărepe
Çe'n lăme păđ mănचेште ne omălă măritorđ,
Și niminea nă vine k'o mînz de plăcere
Să șteargă dănz fruntea'mi ală săferinței norđ;

Atănză măzika nămaī dărepea mea alinz,
Și inima'mi sdrobotz maī fărnekă păđinđ.
Ax! kîlă de măltă imi plăce armonia ȕea lînz
Çe sînzălă tăđ prodăce, o pianle divinđ!

Ax, muzika-î divină! e limba cea cerească
 Ce-înalte simtimente ne poate inspira,
 Ne dă idei sublime ce limba omenească
 Nu poate nici odată ca dinăsa esprima.

Revelă infinitul prin vocea ei divină,
 Și totu' ce-al nostru sufletă visează mai înaltă;
 Și kîndă azî în aeră kă muzika s'asniie
 Te simți în ceră, în spațiă atîncea transportată.

Frumosă cerească arhangelă! încene dar de kîntă,
 Te năne akim la niano mi kîntă în delipă!
 Înaltă s'asă la cerșirî armonia-î cea sîntă,
 Și inima'mî mi sufletă dîntp'însa se inspire.

Amorăle, simtimentsle în kîntă'șî împresă,
 Atîncea ală meș sufletă se poate inspira;
 S'asnimă a noastre inimî: ș'a ta ș'a mea e jșă
 Poete amîndoră, șnite vor kînta.

Ce dăce armonie, ce șnete divine,
 Rănește ală meș sufletă ș'în ceră île însogeskă!
 Dar inima'șî sdpobită încene s'ă s'asnine,
 Și țipetele'șî s'asnine kă kîntă'șî se șneskă.

O ce năstere sakră posedă-a ta kîntare!
 Ce farmekă, ce magie tă ai în ală tăă kîntă!
 Tă mă transporți din lume, m'aruncă kă esaltare,
 În pegizul divine în kape kpeză kă sîntă.

O muzikă divină, cerească armonie!
 Tă singură-ai năsterea ne omă a'ă esaltă.
 Îl scoți din sferă-î spiritul prin sakra ta magie,
 Și kîte ideî sînte tă nouă a'î inspiră!

L'akventele-ți divine, o! kîte inimă sboară,
 Și kîte mîini iaă arma o țară-a liberă!
 O muzikă năstire! și inimă să moară,
 Și dăruce konsolații din sînz'ți nouă a da.

Mă kîntă, o femeie, ș'alina-a mea dăruce,
 Konsolă al meă șfletă de șfepinți sdrobotă;
 În dărucea ta kîntare eă află o plăcere,
 L'a nianăși șsnine mă simți mă fepițiă.

Și fie-kape notă de mîna ta prodășă
 Șnă eko ea găsește în nentă'mă șsninîndă,
 Și-mă nape-a fi o voce din țepă ați adășă
 K-o dăruce armonie ne oamenă konsolîndă.

Maî fъ, femee belъ, ka pianxlъ sъ sxsine,
Транспорть-te prin vocea'î ши kîntъ în delipş!
Атхчї a mea dъpere încene sъ s-aline,
Ши inima'mї ши sşfetş atхчea se insipş!

1853. Maiş.

XIII.

POETULU ȘI FEMEEA.

FEMEEA.

De ce, poete jzne, e mxtz a ta lipz?
Toronte d'armonie o datz ea skotea.
De ce astz tzcere? Nimikz nz te inspirz?
Nimikz o voce-n tine nz poate deștenta?
Dzrepea kz încetziș se 'ntinde p'a ta fațz,
Șnz tpistz misterz konszntz al tzș sxfletz sdpoitș.
Kzm floarea se zszkz d'a nonșii peche ceagz,
Poate, ka mi floarea tz perș ne nesimșitș.

POETULŪ.

De ce vocații, femeie, fiinduți inspirată
 D'a cerești mărime, cană d'operă divină,
 De ce vocații s'ă afli o trisă destinată
 Ce-opește-a mea kintare mi'mi scoate-și s'șnină?
 O! lasă ală meș s'șfletă s'drobotă s'ă se konsăme,
 Ka fokălă ce se stinge kândă este 'năbășită;
 Kintarea mea esniră kândă v'ză ce este-n lăme!
 În lăme ală meș s'șfletă se simte m'rginită.

FEMEEA.

O nă! țcherea răne; ia lăra mi măi kintă,
 Ia lăra, o noete; mi f'ă a pesăna
 Pe koardele-î sonore kintarea ta cea sîntă
 Ce s'șflete de neatră ea face-a s'șnina!
 Ia lăra mi întoană o dăche melodie,
 Și inime r'nește prin magiks'ă akcentă;
 Deșteantă ne așeia ce zăkă în letăgie,
 Konsolă ne așeia ce s'șferă în t'șmentă!

Poetălă e zăkă angelă, fiinduți ce-î kreată
 Din raze din lămină, o parte de-Infiniță,
 E fișă armoniei eterne, neskimbată,
 Ce plană neste m'ndășă din sîns-î ce-a eșită.

O! eatъ ши poetxlđ de ce sѣblimđ clđ kintъ!
 Ши vѣlgxlđ se đimehte kintđ lipa-ı a vibratđ;
 De ce elđ sѣs asnirъ, snpe черxpı se avintъ
 Шın kintekѣ-ı sѣsninъ kъ 'n lѣme e legatđ.

Ia lipa dap poete, ши fъ kѣ 'nfiorape
 O lѣme d'armonie sъ naskъ-alđ tѣđ delipđ;
 O sakpъ misixne poetѣ-n lѣme ape
 Kintđ oamenii kѣ sѣfletđ din kintѣ-ı se insnirđ.
 Poetѣ-aci ne terъ e fapxlđ de lѣminъ,
 Poetxlđ dѣce lѣmea kѣ dınsѣ-n viitorđ;
 Apatъ veritatea sѣbt forma'ı cea divinъ
 Шın inime insnirъ alđ patriei amorđ!

Kintđ vocea lipel sale sѣsninъ kѣ 'ntpistape
 Ka aѣpa dѣlce-a sepiı ce nlinge printpe flopi,
 O! kite inimı tpiste nѣ aflъ-o konsolape
 Ши vѣdđ lѣvindđ speranđa ka soapele prin norı?
 Kintđ elđ atinge insъ o koapdъ de aramъ
 Ce vibpъ ka fѣptѣna ce tѣnъ neste mѣnuđı,
 O! kite mıinı atѣncea n'apѣkъ kite-o arpъ
 In pѣlberpe s-arѣnce inkoronate fpenuđı.

POETULŪ.

Ssblimъ ѝдї e vocea, sibilъ inspiratъ,
 Че veї s-anpinzї ĩn mine xнѣ fokѣ че-a disпърxтѣ!
 Dap нѣ kxнoштї noetxlѣ шї kpxda'ї destinatъ,
 Ш'їn ssfletx-ї че arде сѣ ĩnпї n'ai пxtxтѣ.
 O datъ-asxпpъ'mї planъ o lъme de magie,
 Шї o dopиnъгъ vagъ ĩmї snарge alѣ meѣ nentѣ,
 Шї anoї mъ anasъ o noante de xргie;
 O! хаos, хаos este xнѣ ssfletѣ de noetѣ!...

Tx veї ka elѣ сѣ kїnte! Dap n'a kїntatѣ elѣ oape?
 Шї Timuxlѣ че ĩn sbopx'ї mїї sekle-a snxlberatѣ
 Nъ џine niште kїntxpї ssblime, pъnitoape
 Че-n xpna de xїtape elѣ нѣ-a apxнкatѣ?
 Шї штїї tx, o femee, xнѣ kїntѣ че пpеџxente?
 Че kostъ ne noetxlѣ че-n lъme l'a prodxsѣ?
 Kx sїnge elѣ ilѣ skpie kїndѣ soapta ilѣ mънчешte!
 Шї ssfletx-ї шї vieaгa'ї ĩnпїnsxlѣ elѣ a пxsѣ!

Elѣ kїntъ, vieaгa'шї пxне, ш'їn nonџї, nonџї de vegiere
 Desvълxe tpekxtxlѣ шї merge 'n viitorѣ!
 Шї vapсъ kalde lakpimї че skoate-a sa dъpere,
 Dъperea џe konsxиmъ xнѣ ssfletѣ apzъtopѣ.

Ei bine! a sale kîntări, ştii tã la ce serveste?
 O simnã amăzare, o orã, şnã minãtã!
 Miserie şmanã, şnã nentã ce se sdrobeste,
 O inimã ce plînge, — şnã ce de netrecãtã!...

Poetã! fiinã tristã, fiinã destinatã
 În timnări de pãine în lãme a kînta,
 Ka oamenii sã treacã o vicãã desfrînatã
 Şii voceã lipã tale sã poatã a'i distra!
 Kîndã snã k'ã astã lãme tot kprime-akãm dominã,
 Kã oamenii ei singãri katene-şii pnegãteskã,
 O! şrã şii blesteme în şrma'şii atãnã vine,
 Defãimã alã tãã nãme, nebãnã te sokoteskã...

O Dante! ce-şii fã soaptã kã patria ta mare
 Prin kîntãpile tale tã singãrã ai fãkãtã,
 De kît tot nepsekãşii ş-o neagrã defãimare
 Pe kanã'şii arãnkãtã d'şnã nonsle ingratã?
 Kã faãa ta cea tristã, şskãtã de dãpere
 Mergeã din ãrã 'n ãrã ka miserã neclepinã!
 Ce şii-am fãkãtã, o nonsã? ziceã, dap în tãcere
 Şita elã şşferinã'şii şii genã-şii divinã.

Femea, uită ne Tasso și prăda'î destinată !
 Pe Tasso l'ală kăi năme se sfîșie zăă nentă,
 La viața-î de dărepe, la viața-î svîtkrată
 O ! kîte lakrimă kărga asăpra-astăi poetă !
 Italiei ală săă geniă maî dete o poetă,
 Șii ană, ană de xrgie în inkisoră trăi.
 Nebzăă, nebzăă e Tasso ! o neagră anatentă !
 Italia, astă nată tă nă veî kăryăi !

Șii akvila ce sboră'î în Albionă kat-a,
 Byron ală kăryăi geniă zăă sekălă a formată,
 Byron ce-akăm s-adoră, ce soartă elă avă-a ?
 Iar xă, defăimare în viață l'a xmată.
 În neagra'î disperare kă lakrime de sînge
 Skria a lăi dărepe ce noantea o uită ;
 Șii țara lăi zăă geniă, ingrată făr'ală nlinge,
 Lăă în țără streine să neargă-a esăira !

Tă uită ce preăște poetălă nentă lăme,
 Dar eată nentă dînsălă ce lămea-a preășită !
 În săferință amare etepăă să se konsăme,
 De xă și blasfeme să fie însouită !

Sz nš maí kŋuġ, poete, în tinnġ de degradare,
 Akšm kindš lšmea te-ape zn monštrš ne pšmġntš;
 Kġndš apta nš ma'ġ aptš či vilš trafġkare.
 — Poete! snapge-ġġ lipa mi katš znš morpġntš!..

FEMEEA.

Fġġġġ simġitoape, kš sšfletšlš ardinte!
 Delipšlš te transnoaptš! askšltš-mš pšġġġš.
 Kġndš sšfepe noetšlš atšnčġ elš e nštinte,
 Š'ġn kġntšpile sale se aflš znš če divinš;
 Kġndš sšfepe noetšlš sšblimš-atšnčġ prodšče,
 Š'ačea lšminš vie lšsġndš ne touġ šġmġġġ!
 Ka ššlgerš če ššptšna din sġnšlš eġ adšče
 Kġndš čepšlš este negrš mi nopġġ-sš ġršmšdġġġ.

Poetšlš če ġn vieaġš-ġ đšrepea n'a simġġt-o
 Š'ġn nopġġ de insomnie elš lakpġġġ n'a všpsatš,
 E marpora fršmoasš skouġġndš kindš aġ isbit-o
 Pšġġġġe sonšpġ mšte če nepš kġtš aš sšnataš.
 Poetšlš mi đšrepea etepš nš se desnapte;
 Ši šġndš kš elš esnpimš če arde alš sšš pentš,

Se află kîte-o ființă ce ia la plînsu-î parte,
Femeea, ce 'nșelege ș'adoarș pe poetș!

POETULŪ.

--

Femeea! da, o datș femeea-era divinș,
Și șșfletșlș femeei șnș mșndș vastș, infinitș!
Și vocea'î rșpitoare, kștarea ei divinș
Kema la ea poetșlș, și elș era izbitș!
Pe Dante-ilș inspirase frșmoasa Beatrice
Ș'in kîntșpile sale lșmina pesnîndea;
Byron kș Guiccioli era mai mșltș ferice,
Dșrepera lși cea mștș pe sînzlș ei pereaa.

Femeea e divinș o inimș kîndș are,
O inimș ce simte și palnitș d'amorș!
Kîndș șșfletșlș ei simte o sete-arșștoare
În sfepe de lșmine șș'și ia șșblimșlș șborș.
Femeea e divinș kîndș poate șș izbeaskș
Kș-achelș amorș din kape și lșmea s'a kreatș!
Atșncea șerșlș vine pe fațș'î șș lșceaskș,
Atșnși ea e frșmoasș, atșnși e d'adoratș!

Atâncea mi poetălă akoadă a sa liră,
 Și kîntă-î ne rîpeshite kăchî este inspiată.
 Din sâfletălă femeei poetălă se inspiră,
 Și'n alte lămi întinse d'amoră-î e nșrtată!
 În voceea ei gîrșeshite o lăme d'armonie
 Și'n okiî-î Infinitălă m'ână soape neanșă!
 Atâncî poetălă kîntă k'ână farinekă de magie
 Și sekslii stpebate de glorie kondșă!

FEMEEA.

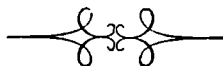
—

Peri-va dap, poete, amara ta dșpere!
 Femeea te așde mi tș veî fi izbită;
 Amoră-î s'ăi ofere o kșpă de plăcere
 Prin kape sșferingă'ăi sș vezi kă ăi-a lînsită.
 Femeea te izbeshite, ea șlie țe preăă are
 Poetălă m'ală sșă sșfletă femeea adopîndă;
 În nentălă sșă ea simtă o vie nalni'are,
 Și inima'î pesaltă poetălă askăltîndă.

De kîte opî femeea sșșpină în tșcere
 Kîndă vede kă poetălă mi elă a sșșpinată;

De kîte opí ea plinge kíndž vede kž 'n dšpere
Poetšlš vapsž lakrimí de soaptž tšpmentatš.
O! singžrž femeea, femeea simužoape,
Kžnoašte če-í poetšlš kž sšfletšlš sdpožitš;
Ea-í ziče inspiratž, k-o voče de fioape:
Poete! sít feriče, de mine eští izžitš!

1854. Iznie.

XIV.

NOPTURNA.

Askãnde-te o lãpnã în marea de zitate,
Akolo mi voi stele dzcedi-vã-a peri!
Sã nearã a voastre raze, w'o noante de teroare
Sã vie akãm din kaosã pe черърї a domni!

Sã fie noantea neagrã! aha imi plache mie,
Kãci noante mi în mine eternã a esistatã;
Sã plane noantea-asãnrã'mi, kãci черълã kã ðrgie
În noantea fioroasã pe mine m'a zitatã.

În noaptea astă neagră s'ă neargă-a mea dărepe
 Spre черзі́л'ь фъръ mil' de nori akoperitǎ;
 Къчї niminї nǎ m'axde akama în тъчере,
 Къчї niminї nǎ m'ă vede, шї asta am dopitǎ!

Sǎflađї шї voi akama, o vїntǎrї fǎrioase,
 Prin mǎnuđї chei gigantїчї, prin vǎile adїnчї;
 Sǎflađї ne mǎrї їntinse, шї xnde le spǎmoase
 Fǎcheđї-le s'ă geamǎ spǎrgїndǎ-se de stїnчї.

În astă armonie de valǎrї sgomoloase,
 De stїnчї che se sfǎramǎ, de arbǎrї che tposneskǎ,
 Din sǎfletǎ-mї s'ă iasǎ sǎsmine dǎrepoase
 Che inima'mї sfiшie, che nentsǎlǎ meš sdpobeskǎ.

Askǎnde-te o lǎnǎ în marea de zїtare,
 Akolo шї voi stele vǎ dǎcheđї a peri!
 S'ă neapǎ-a voastre paze ш'o noapte de tepoche
 S'ă vie akam din chaosǎ ne черǎrї a domni!

XV.

ARTISTULŪ

LA

George Tătărescu.

Spre-a lămei fericipe m'a patriei onoare
Artistulă, o skintee a genizlăi divină,
Năskătă e să esnlıce în sakra'ı esaltare
Frămosulă, idealulă la kape togı se 'nkină.

Să-inalce-a sa gındıpe din lămea cea bornată
M'ın ea lăsındă realulă, să meargă 'n infinită;
D-akolo a sa idee să fie inspirată
D-achelă ideală mare ce lămea a simită.

Ш'аtаnчї ea s'ї apate че noate-a sa gїndipe,
 Че noate алэ s'эж geniэ de черхрї insniratэ!
 Ши лэmea дэnэ дїnsэлэ s'aleppe їn эїmїpe
 Вэзїndэ divinitatea че-artistэлэ a kpeatэ.

Тэ vezї. o Тэtэpэskэ, konїлэ алэ Romїnieї,
 Алэ asteї цэpї frэmoase че ese din mopunїtэ!
 Тэ vezї че noate fїxlэ їzbitэ алэ арmonїeї
 Kїndэ genїэ-ї prodэче divinэлэ ne нэмїntэ.

Skэlntopэлэ din o peatrэ, prin genїэ-ї челэ mare,
 Prodэче o fїncэ че vieaga ape 'n ea;
 Pїktopэлэ ka din хаosэ prin magїкэ 'nkїntape
 П-o нїnzэ albэ noate o лэme a kpea.

Че flakэpэ divinэ, ши че fokэ, че skїntee
 Авэse алэ тэж сэfletэ din elэ kїndэ a emitэ,
 Ачелэ tabloэ їлэстрэ че-apatэ o idee
 De їnїma'цї frэmoasэ aflatэ 'n Infїnitэ?

Tabloэлэ Romїnieї! їzbita noastrэ царэ
 Че секлї de дэpepe эїtatэ a gemэлэ;
 Дар nopїї сэferїnceї фэkшї ka тоцї sэ pearэ,
 Ши faга eї чеa tpїstэ лэmїna a вэзэtэ!

Аскура еі Івченте алѣ libertăđii soare
 Ш'нѣнѣ angelѣ viitorălă deçinde-a'ї арѣта,
 Але sklavieї lanđări zakѣ pante la niçoare
 Ши p'ale еі pşine năţămї a o skăla.

Profetikă Іxmină din çerѣ їđї fă venită
 Їn sakra inçpirare їn kape l'ai Іkpată;
 Făkămї ka Romănia s-apare fericită,
 Kăm inimile noastre de sekăli a visată!

Kopїї аї Romănieї! sperangelorѣ visate
 Bedeđї çe fokѣ artistălă mї vicăga lop le-a dată!
 Din sşfletă'ї нѣнѣ fălgerѣ їn inime strebatte,
 Romăn-atănçї se simte anpinsă, elektřisată!

Lăkrează, Tăţărăskă, mї nasă їnainte,
 Ши çpa, kalomnia le lasă 'n çpma řa.
 Să naskă ală tăđ geniđ ideї mї maї nătinte
 Çe inimе pomїne să noată esaltă.

Aflase-vor fiinçe să kїnte a ta artă,
 Să afle viitorălă çe opere-aї kreată;
 Ши kїndă elă va deskide a Nemçpireї kapte,
 Bedea-va ală tăđ' nămç de glopie-nsemnată!

XVI.

SONETU

(după **WILHELM MÜLLER.**)

O! daka ničī o fiikъ kъ inima arzîndъ
Nъ mi-a îndslvitъ vicaga prin tînrъs'ī amorъ,
Nъ am o stea frъmoasъ ne черъpī tpeмъpîndъ
Че noantea se înklinъ ne frъntea mea kъ dorъ?

Шī daka vъlgъlъ peче kъ inima dormîndъ
La kîntъpile mele e mxtъ, nesîmъitopъ,
Nъ am o stea frъmoasъ îн черъpī stpeлъvîndъ
Че noantea mъ askъltъ опpîndъ-se n'ъnъ norъ?

Плъкътъ stea, гръмоасъ! прѣвѣреа та ѣдатъ,
 Крезѣндѣ къ мѣ гъсеште ѣн каса'мѣ рѣинатъ,
 О лѣръ мѣтъ нѣмаѣ нѣтеа-ва лѣмина.

Атънчеа не колѣнъ, мормѣнтѣлѣ меѣ челѣ рече,
 Ёѣндѣ албитъ крѣчеа'мѣ кѣндѣ рѣза'дѣ не черѣ трече,
 А меѣ трѣсте оасѣ ш'ѣн моарте ворѣ сѣлта.

XVII.

SUNETULU OREI.

Șuș sânetă!... este ora ce Timps'n veci măsoarъ,
Ș-apatъ vieaga noastră kăm trece nesimțitъ;
Și unde? niminî mie. O! timpslă se strekoarъ
Și kaszъ dărepe la omălă fericită!

De ce mъ deutenți orъ din astъ letargie
În kape se konsamъ o lăngъ vieagъ-a mea,
Fъkînds-mъ va! iarъ sъ simțđ acea xrgie
D-a trece nouți mi zile penaosă fър-afla "

Къ тристъ зюа трече ши неагръ ноантеа вине,
 Ши сингърѣ кх дърепеа мъ афх тотѣ вегиндѣ;
 Сѣнт сингърѣ ѡнтре оаменѣ, рѣзѣндѣ еѣ фсгѣ де мине.
 О! крѣдъ есте соапта фиингеѣ сѣфепиндѣ!

Сѣнаши акѣма орѣ! тречѣ исте п'а та кале,
 Ши виеага феричѣтѣ ѣдѣ плаче а скѣрта;
 Аскѣлтѣ лѣмеа тристъ акчентѣлѣ воचेѣ тале,
 Ши плѣнге де че виеага се наре скѣрт-ама

Дап мие-а та сѣнаре вегѣреа'мѣ ѡнтрепѣнсе,
 Ши 'мѣ наште ѣарѣ гѣндѣрѣ че канѣлѣ ѣмѣ мѣнуческѣ!
 Де че ла алуѣ наре кѣ тимнѣ-ѣнчетѣ се скѣрпсе
 Ши мие-мѣ наре секѣлѣ че нѣ се маѣ фѣнескѣ.

Кѣндѣ еѣ кѣте о датѣ momente маѣ фериче
 Че фѣрѣ фоапте наре, сѣ гѣстѣ с'а ѡтѣмнлатѣ,
 Кѣ мине кѣндѣ фортѣна нѣреа а фи урониче,
 Атѣнчѣ ѣн снагѣѣ тимнѣлѣ кѣрѣндѣ с-а стрекѣратѣ.

Аморѣлѣ к-о фѣмее, профѣмѣлѣ ѣнеѣ флоаре,
 Че ореле-мѣ де тедѣѣ нѣгѣинѣ ле ѡндѣлѣча,
 Пѣрѣ ка висѣлѣ нонѣѣ, ка ноантеа ѣн албоаре;
 Ѣтареа! еакѣ тотѣлѣ че-аморѣ'ѣ ѣмѣ пѣстра.

Dap vai! kîndă sxfepința amară mi tpișă m'anasă,
 Kîndă nonșii întregi mi zile mîz află totă gemîndă,
 Dșpepea kîndă o klină din mîna'î nș mîz lasă,
 Șii iniina mea jșnș pîmîne sîngerpîndă;

) Kîndă neagra îndoingîz, mi gîndșpî blestemat
 Mîz face sîntrebă toate în lșune de ce sîntă;
 Kîndă nepe mi ilșzii mi visele'mî kreate
 Șii lșmea e dezerș mî-mî nape șnș morpîntă;

Înșetă, înșetă atșncea se skșrge timnșlă, trece
 Șii toate kadă ne kanș'mî șrgie mi blestemă;
 Jșneșe, nș sîntă jșne kșvî vieașă-mî se netreșe
 În noantea fiopoașă ka bșxa tpișă sîz gemă.

O noante, noante neagră! nș te maî kșpîmî o dată?
 Beî fi etepnș noante? mi nș aî șnș sfîșșită?
 Begieșă kș lamna sîngșră, dap lamna'î konsșmată,
 Șepi mi ea mi fșmș-î — eș nșmaî n'amăș nepită!

Maî tpișă mi de kîță noantea eș staș în insomnie
 Șii lăkpime din oki'mî ne mîna'mî sîngșș arșzîndă.
 Sîz fișă totă în dșpepe! o! viașă'mî e șrgie
 Șii lșngș, infinită în șaosă nenepînd.

O timpă! ce lege oare în spațiș te kondăce?
Sântă legile'gî etepne, ka tine nă mai peră?
Dap cine gîi răsponde,-în noante totă te dăce!
Și timpășă, vieașă, moaptea, sântă toate șnă mistepă!...

XVIII.

SALUTARE NATUREI.

Salută! frumose lokuri ce okiză ne încântă!
Ferițe merituri ce lămea delăsindă,
Kă sâpletă'n dărepe sdrobită la voi s'avîntă
Ș-acilea viețuște natra admirîndă.

Natură multă frumoașă a țitoră dăle mîmă,
Ce dăle konsolare din sîm'ții poții a da
La toți infortnagii ce'n lăme se konsomă
Ș-acilea snă penaosă alepgă a kăsta!

O! eatz-mz, natzrz, aleygž wi ež la tine,
 Ši kpezž kz maĩ fepiye kx tine ež voiž fi;
 O! kĩtz fpxmžseye, sensaxĩni divine,
 Ši inima'mĩ wi szfletž la tine vorž simyĩ.

În sĩnzlž tžž de mžmz, natzrz, priimemte
 Žnž fiž alž szfepinyei ye'n lžme-a szsmĩnalž,
 Pe kape o amary dzerepe ilž mžnchemte
 Ši snerz kz ayilea va fi maĩ konsolatž!

Ši kape este omžlž ye'nchemte sz tpxĩaskz
 Ši n'ape skpisž ne fpxnte: *ts tpebbe-a szfepi!*
 A! tpebbe astz lege în lžme sz domneaskz,
 Fiinyz slabz omžlž de ea sdprobitž va fi.

La tine, aci nžmaĩ elž žĩtz-a sa dzerepe,
 Ši szfletz-ĩ maĩ veselž ilž simte žnž minstž;
 Natzrz, ka o mžmz k'o mĩnz de plžchere,
 Pĩdĩyĩ wi daĩ sneranyz žyelđĩ ye-a kžzđĩđ.

Salstž! szblĩne soape apzoane d'a anžne,
 Kžm vieayz wi în mine apzoane e de stĩnsž!
 Kĩndž nasepĩ pžszpipea'yĩ kĩntĩndž la toyĩ o snžne
 Mz afli begĩndž ĩnkz kžyĩ somnžlž nž m'a-atĩnsž.

Kîndă ți ne черѣ те аѣи ѣн 'strelăcierea'уї mare
 Ш'în gloria'уї eternă d'akolo totă domină,
 Țsuci atănci ne fauț'mi amara'mi lakrimare,
 Ши treчi fъръ a'mi zice: dar ți de ce săsnini?

O globă eternă în aeră! lăcierea ta pămîne
 Pe kîndă se skimbă toate шi nere ne pămîntă;
 Akuma salstare! noi ambii vom anăne!
 D'eі pesъri ți iară, lăci-vei xniș mormîntă....

Ши воă salstare, o mănuї kă çime-înalte
 Че наре kă orgoliș kă lămea o domină!
 Pe voi netrekă momente păuin mai întpistate,
 П'a voastră înlăime dărepea îmi alină!

Kă lămea de o dată шi voi avărb'уї vieauă,
 Ши kite lămi, imperiї văzăt'ауї a peri!
 Kіуї ponăli se 'nvelipă d'a chaosăxi çeauă!
 Voi singări mai staуї înkă păinele-a privi...

Koline albăstrăe! o kîță îndăciere
 În inima mea tpistă adesea voi lăsaуї!
 Kă kite înkîntămintе v'admir-a mea privire
 Kîndă paza krepăskălei ne voi o prezăblaуї!

Fontíne rekoroase, a kърop xндъ linъ
 Пе kímнзрї шернъеште kъ mъpмъpъ sъsninîndъ,
 Ши воъ salxtape! fatika mi s'alinъ
 Kъ xнда voastrъ peче nъtepea'mî inвиindъ.

Ka ши a voastrъ xндъ че kъpge solitarъ,
 Ши nietpe o onpeште kiar nínъ a sekatъ;
 Aша ши vieаца noastrъ, o esistингъ-amarъ,
 Prin tpiste sъferингe se skъpge ne 'нчетатъ!

O nasepî salxtape! o fîчї ale-armoniei,
 Natъpa este nlinъ d'alъ vостpъ kîntъ divinъ;
 Kîntapea-въ че formъ konчeptъlъ melodiei,
 E kîntъlъ alegpeгeї? saъ este xнъ sъsninъ?

Maї цинегї kîntъlъ îнкъ! ax! kît îmї nape dълче!
 Alegpъ saъ tpistъ fie, tot xна îmї va fi:
 Destъlъ k'o konsolape în sъfleтъ'mî adъче:
 Kîntагї ши Пачеа poate akъma voiъ simгї...

Ши цие salxtape, o kънъ че 'н тъчере
 Пе bolta азхратъ îнченї a peсърї!
 Konsolatoape dълче l'аmapa-ne dъpepe
 Ax! nalidъ, тъkъtъ тъ napї a sъferї...

O lănz! ȝ icî parte l'a noastr̃ s̃zferinȝ,
 ȝ eștî o d̃sl̃ce-amik̃ ș'in toate ne 'nsogeshî.
 K̃z kîț m̃sl̃ȝmipe t̃k̃k̃st̃a'ȝî strel̃ȝinȝ
 O daî la toȝî aȝeia ȝe 'n kale'ȝ. întîlneshî.

ȝñ șltim̃ șalst̃î înk̃ ș'in l̃zme m̃z 'ntopk iarp̃,
 K̃ȝî soapta ñz'mî permite k̃z tine s̃z t̃r̃esk̃ș;
 În l̃zme a mea vic̃aȝ aș! t̃reb̃ze s̃z near̃z,
 Akolo 'n s̃zferinȝe eș pașîi s̃z'mî t̃r̃esk̃ș.

Din kînd̃ș în kînd̃ș, nat̃zr̃z, veni-voiș șî la tine,
 A'ȝî s̃zșne-a mea d̃zrepe ș'aȝi a s̃zșpina;
 Din sînzl̃ș t̃zș șperanȝa ȝ veî l̃zsa în mine,
 Șîi paȝea șî rep̃așș la tine voiș afla!

Bistriȝa 1853. Ișlie.

XIX.

UMBRA AMANTULUI.

Lăcirea tremărîndă a palidei lămine
Ce lăna pesărită din diskăle s'ă lăsa,
Kădea p' o mînzstire pedăse în pîne,
Pe pecile morminte ce 'n kăpte'i se 'nălăa.

Iai, kolo kîte-o kăche ce anii înnegrî-a,
Se pidika tăkăte la kîte zăș mormîntă:
Ea singăre însoțente din togi ce'i ce iăbit-a
P'achelă ce kăna mormîi ilă păne în mormîntă.

De ce ideca morții așa mult ne înfloarță,
 Și-în valea de morminte o spațiu 'n noi simțim?
 Aici se născuște pătorea noastră mare,
 Și moartea, — o veritate, avilea o grăsim!

Șnă ce sinistră plană în țipăt asilălă morții,
 Avilea se adăpă totă ce e îngrozitoră!
 Și băxa plîngătoare și nășpile nopții
 Pe crăci și pe morminte iuă kîntă sabătlălă lopă.

Și lăna solitară în kalea-î azărată
 Pîșea silențioasă prin nopți de argintă
 Lăcirea 'î langăentă în noantea-înfiorată
 Tăkătele peci zămpă le skoate din mormîntă.

Șnă gemălă sărdă s'ăzde... o neatră se pîdikă,
 Se skățără dăpîna și abăpî esă zăopî
 Șnă gemălă măi țipătă înkă... mormîntălă se desnikă,
 O zămpă în lingolă, și lăna pēpe 'n nopî.

Pîșește încetă zămpă și țipătă se onpente
 P-o neatră ling-o crăce, asilălă altăi moptă.
 Șnă peci vînt de noante kă altălă se-întîlnește
 Și gemetele zămpă pe apinele lopă noptă.

UMBRA.

„Te askænseuī, o lxn̄ . . . ax! ūi a ta privīpe
S'askænde înfiopat̄ de ceī ce aș m̄xpit̄!
De ce n̄x maī lașūf înk̄ s̄z skalde—a ta l̄xīpe
P'aceī ce k̄p̄da moapte din l̄xme i—aș p̄nit̄?

„In noante, neagr̄ noante, etern̄ vom̄ș fi în noante,
Ce k̄p̄d̄z destinat̄ ne xp̄m̄ ū'în mormînt̄!
O b̄x̄x̄ ne noi geme, ūi nasepile toate
Ce noantea le ad̄xp̄, achestea k̄x noi sînt̄.

„Ai drent̄l̄ș t̄x, o lxn̄, s̄z f̄xgī k̄x înfiopare,
K̄x̄ī eat̄ s̄sbt līngoliș! o! n̄x te înfiopī t̄x?
Privesh̄te mīnkīnd̄x vermiī k̄x mare înverșxp̄are
Achea ce o dat̄ s̄z fiș f̄xmos̄ș f̄k̄k̄!

„Teroare, o, teroare! m̄p̄rgī lxn̄ înainte
Ak̄xma ūi ne tine amap eș te blestem̄!
S̄z plane—a ta l̄xmin̄ n'o l̄xme de morminte!
Iap eș, șitat̄ în noante, k̄x b̄x̄xa o s̄z gem̄.

„P'achel̄ ce n̄xmaī este il̄ș șit̄z togī în l̄xme!
Kīgī m̄x izbeaș o dat̄ ak̄xma m'aș șitat̄.
Și t̄x, a mea izbit̄, Mario, d̄xl̄ce n̄xme,
Șitat̄-aī ka ūi algiī ce-o dat̄-aī adopat̄?

„K8 tine, ax în l8me f8sei8 mi e8 ferice
 P8gine ope n8maī în viea8a'mī de d8perī;
 Ši cine n8tea oape at8n8ea a'mī prezi8e
 K8 vor8 peri o dat8 a8ele d8l8ī pl88eri!

„8e d8l8e-mī p8rea viea8a k8 tine-a mea i8bit8,
 Pe sīn8l8 me8 plekat8 j8pīnd8 a m8 i8bi!
 Kpedcam e8 în delip8-mī k8 viea8a'ī infīnit8
 Ši moaptea n8 k8teaz8 din l8me-a ne p8ni.

„În marea'mī f8enezie întreag8 l8mea mare
 Kpedcam a 8ine 'n bra8e kīnd8 e8 te īnh8p8i8am
 Ši kīnd8 ne d8l8ea'8ī g8p8 f8pam o s8p8tare
 F88mos8'8ī, j8ne s8flet8, īn mine absor8eam.

„O viea88-'nkīnt8toape! o d8l8e s88enipe
 8e-n vecī n8 se maī 8ī8 kīnd8 om8l8 e i8bit8!
 8n8 sek8l8 este op8 īn sfera de i8bire,
 Amor8l8 de f8mee tot8 fa8e ferī8it8!

„Ši t8, bel8 Mario, i88eaī k8 īnfokape,
 Epaī īnfiorat8 mi pent8'8ī palnita,
 Kīnd8 īmī zi8caī anpīns8: amor8l8 este mare!
 Mario, k8m se poate ak8m a m8 8īta?

„Se poate stinge oare skinteile divine
 Че-н pentxpі ne-ampinse xнѣ fokѣ viѣ arzъtopѣ ?
 — Dar vine-н veste albe nіsheaște kъtre mine?
 Maria!.. ші ea kіntъ? ші xнѣ tpіstѣ kіntѣ d'amopѣ!..

FECIOARA.

„O zmbpъ mxlt izbitъ! etepnѣ nъ maі am паче,
 O opъ de penaosѣ eѣ nъ maі почиѣ gъsta!
 În pentxlѣ meѣ o voce че xнѣ minxtѣ nъ таче
 De tine імї vorbește ші nъ te почиѣ зfta.

„Tъ штії, o dъlче zmbpъ, kъ kітъ infokape
 Kъ kітъ fpenezie sнъneam kъ te izbeskѣ!
 Kъ tine xіtamѣ lzmea ші інtr'o sъpъtare
 D'amopѣ інflъkъpatъ simgeamѣ kъ eѣ tpъeskѣ.

„Че kръdъ destinatъ ne oamenі її kondъче,
 O datъ sъ pъneaskъ че-avem maі mxlt izbitѣ!
 Eѣ nъ kpedeamѣ niчї черxlѣ k'ainantъ'mі se va dъче,
 Dar soapta vaі! komandъ ші тъ aі fost pъnitѣ.

„D'atъnчї, d'atъnчї, o zmbpъ, eѣ sъnt infortъnatъ,
 Ші vieaga pentpъ mine d'atъnchea s'a kъpmatѣ.
 Eternѣ імї emтї ppesinte! o tpіstъ destinatъ!
 Sъ nъ maі xігї în vieagъ че-o datъ-aі adopatѣ!

„Și daka kș dșpepe mș dșkș la vr'o sepatș,
 Kîndș mszika vibreazș la danșșrî invîîndș,
 Bșzș șmbra'șî lîngș mine, nșlitș, întpîstatș,
 Fioape peșî m'anșkș șî kaz vaî! șșșninîndș.

„Șșbt mîna'mî tremșrîndș kîndș nianșlș lîň șșșnîň
 Șșî tpîstele-î akçente din sîňș'î sbop îňçetș,
 Șșî dșlçele Bellini kș Norma lșî divîň
 Adoapme șșfepîňga çe apde ałș meș pentș,

„Te vșz ne dîn-ainte'mî k'șn nasș șșop a tpçe,
 De mine te anponîî la kanșlș meș șezîndș;
 Șșî dșnș gîțș'mî nalıdș tș nșî o mîňș peçe
 Șșî alta nliňbî ne niano de moapte tpîst kîntîndș.

„Ax! șmbpș întpîstatș, de çe nș-mî daî tș naçe!
 Te îndoemîî tș oape kș nș te maî izbeskș?
 De kîndș te pșçî moaptea nimika nș-mî maî nlaçe,
 De simșș îň mînc zîçaga, sînt moaptș, nș tpșeskș.

„Șș 'mșakș a ta dopîňș, s'alîňș a mea dșpepe
 O! eațș viș a nliňge ne peçele-șî mormîntș;
 Amopș'mî nentpș tine din inima'mî nș nepe
 Amopș-mî nș se stînge, izbeskș! șî a ta sînt!...“

Atâncea a sa voce se înnacă de sâsnine.
 Profândă mișcăte șmbra nîueaște kître ea.
 — Mario! dâche angelă, ax! vino lîngă mine,
 Tă mă izbeshî! ax! vino a te îmbrășî!

Fecioara l'aste vorbe kîzș înfioratș
 În brațele achelî che lîngă ea veni.
 — Mă izbeshî, zise șmbra, fîngă svîntșratș!
 — Ax! da, izbitș șmbraș, eteruș te voiș izbi...

— De che nă pochiș Mario, să viș în lăme înkă,
 Să viș în lăme înkă șî vieada'șî să îndăcheskă!,
 Eî strînsă se-îmbrășîueazș în noantea chea adînkă
 Șî'n sîrștșrî le pare kă amîndoî trșeskă.

Dap tîmpăș treche izșe kîndă vieada dâche pare!
 Șnă opologiș bate în tșrnă'î amășitș.
 — Șaî! este meșlăș nongî... ax înkă-o sîrștare...,
 Kă fokă se măi sîrșteș, șî... șmbra a nepitș.

Șnă șîntăș de dșpere ne' vîntșrî trîst se dăse.
 Fecioara leșinatș pe neatrș josă kîzșse.

* * *

A doa-zî akpora che veselș, pîzîndă
 Pe dealșrî rșbinoase lămina adăchea
 S-opri pe o fecioarș che moartș, gîlbenîndă
 Șta peche pe o neatrș che 'mbrățele-î șinea.

XX.

SUSPINULŪ UNUI JUNE.

Konilŭ inocentŭ, akŭma eŭiŭ ĩn lŭme,
Și inima ta jŭnŭ dorește a iŭbi!
Boeștiŭ ka alŭ tŭș sŭfletŭ d'amorŭ sŭ se konsŭme
Kreziŭndŭ kŭ fericitŭ atŭncea tŭ veŭ fi.

Īn inima'gi sŭblimŭ, konilŭ simgitoare,
Se aflŭ o skĭntee divinŭ de amorŭ;
Īn tine ea anpinde doringe arzŭtoare,
Și ĩn pentŭlŭ tŭș prodŭce ŭnŭ palnitŭ, ŭnŭ fiorŭ.

Dap tã în altã lume kãtã sã fii kreatã ;
 În astã vale tristã viktimã veii peri.
 Kã nobilãlã tãã sãfletã, kã inima'ũĩ kãratã
 Tã între pãĩĩ oamenii ce mãltã veii sãferi!

O! kite inimĩ dãre vãzãrã a mea soartã
 Šii pãseã de mine lãsãndã-mã gemãndã
 Dap pãzã-ĩn nesimũire! kãpãnd, kãpãnd prin moarte
 Lãsa-voiã a lop tãrmã la șmbra mea xplãndã.

Sã nã ĩnkpezĩ dãreãea'ũĩ la oamenii din lume
 Kãĩĩ niĩĩ o konsolare la ei nã poũĩ afla ;
 Šii tã! n'afãlãĩ la mine nimika , niĩĩ șnã nãme,
 Šii-o lakrimã ĩũĩ kãpse voindã a mã ama.

De ce nã amã arãoãrea Ńi fokãlã șnãĩ jãne?
 Konilã simũitoãre, nã voiã a te 'nuela!
 O floãre ce pesãre kãndã soãpele anãne,
 Nã poãte de la dãnsãlã nĩmika aũtenta!

Kã tine aũĩ fi ferice , k-o inimã arzãndã,
 K'șnã sãfletã ce kongine o lume de amorã!
 Dap vaĩ! tãpziã venit-aĩ ĩn vieããa'mĩ sãferãndã,
 Šii nã sdpobeskã ka alũĩ șnã sãfletã simũitopã!

Izbit-am nínz-amorził în inima'mi se stinse,
 Ш'акзма о коніъ, ах! нз маі почи izbi!
 Izbit-am kîndž amorził în pentził mež s'anpinse,
 Шi vai! izbitž вp-о datъ еž n'am nstžtž a fi...

Шi нз esistъ în lъme maі kрздъ szferingъ,
 Sz-щi арзъ în nentž izbipea mi fъp'a fi izbitž!
 Шi asta-am szferit-o, ш'in bela'щi inoçingъ
 Nз voiž sz `нчерчи kз mine че еž амž szferitž.

Eштi jъnъ, eштi ferичe, nstindž n'o mare linъ,
 Iap нз prin stinче negre, p'oceanž de nasizni.
 De nasizni deпapte ai vieaça ta seninъ,
 Ш'a mea e sbžçinatъ de ale lopž fzptžni.

Ш'atzuçi veі fi ferичe, koniъ simçitoare,
 Kîndž în delipž kз altził kз fokž въ বেগi izbi;
 Iap еž nзptatž de vîntзpi n'o mare în fzpoare
 De stinçele ei negre în বেচi mъ voiž izbi.

Tз floare adopatъ, prin poze, amarinte,
 Snpe çepзpi tot proniçe profzmxził veі aça;
 Ež negрx mъpъçine voiž krehte ne mormintе
 În kape poate пачеа kзpîndž o voiž afla.

1853. Noemvrie.

XXI.

LACRIMA FEMEII.

LA ZOE.

O lakrimă lăcșite ne faga'ții întpistat,
Prekșm ne poze poa se vede strelșvindă;
Tă plingă, femeie tpistă, mi kșada destinat
Se xită la plinsoapea'ții mi tpece sșpizindă.

Tă plinți fiindă sdrobotă d'amape sșferinșe
Che vieașta ta cea jșnă tșpmentă ne'nșetată,
Și dșlșea ta sșperanșă, mi tpistele'ții dopinșe
Disnașe, se askșnde sșbt noră întșnekătă.

E tristъ, tristъ vieađa kîndž omzłđ este jъne
 Ш-о оръ fericitъ нъ noate a simđi,
 Kîndž floarea se xsъkъ, kîndž soapele anъne
 Шi nъmăi sxferinga ръмîne a'łđ însogi.

Tъ nlingi amarđ, femeе, ш'în lokъrî депъrtate
 D'a omzłđi privipe, te dъчi a lakrima;
 Kîndž lъmea e 'n тъчере шi noantea-ntъnekatъ,
 ¶ Dъререа та la вîntъrî te dъчi a înkpedingа.

Tъчi omzłđ нъ te-askъltъ шi înimă'i e рече,
 Шi nentă'i нъ se miшkъ възîndъ-te nlingîndđ;
 Te lasъ kъ dъререа'цi шi înainte трече,
 K'ъnđ sxfletđ фъръ milъ de nlînsъłđ тъđ рîzîndđ.

Elđ нъ kъnoamte înkъ amara та dърере,
 Шi че търmente kръde пе tine te mъnъeskđ!
 Kîndъ kîap аi тъi d'aproane се xîltъ îн тъчере
 L'atîtea sxferinge че еi đi le mъreskđ.

Tъ nlingi! аcele smbpe lъчinde шi xшоаре
 Че 'n paza kpenъskъleî la tine alepгаđ,
 S'askъnсеръ, периръ ka vise тpekътоаре
 Че noantea те 'nkîntase шi zioa desnъреаđ.

Tă plîngî kîndă iuî anare o zîmbră a jînegei,
 Şi de amoră mi vieađu închene a'iuî vorbi;
 Izbeshite, kăci emî jînră, în dimineada vieuăi!
 Dar inima ăie-e tristă mi nă mai poui isbi.

Tă plîngî kăci mi speranța aचेastă floare dăche
 ॢe-n sxflets'iuî izbeshite mi înkă n'a perită,
 În noriî sxferîncei închene a se dăche
 Ş'atşnchea ॢe veî face ne mai pşînd şnera?

O eată de ॢe noantea tă plîngî kă întpistape!
 Tă plîngî mi emî feriche! să plîngă amă vrea mi eă;
 Kăci plînsălă este dăche, elă este konsolare,
 Dărepea şaşrată o simăi în pentălă tăă.

O! lakrima femeei e poa pekoroasă
 ॢe-n paza akropei se lasă neste flopi;
 Ş'în bolta azărată e paza ॢea izbăoasă
 ॢe lină, tremăşrîndă izbeshite nîntre nori.

De nori e ॢerălă negră dar ploaea kîndă se vapsă,
 O vieađu noră toate atşnchea priimeskă;
 E ॢerălă mai albastă mi soapele josă lasă
 Tot paze mai izbînde ॢe 'n flopi se pisineskă.

Acela ce nã nãinge ne kanã'i e xprgie,
 Acela-n vieaãa-ã este de çerãrã blestematã;
 O! nãinsãlã din çerã spre xñã farmekã de magie!
 Kãndã omãlã noate nãinge se simte konsolatã.

Maã nãingã, maã nãingã fenice, dãrçpea ãgã aliã
 Kããã lakpimele nãmaã te noate konsola.
 Açeasta este soapta ce 'n lãrne ne dominã:
 Ñn lakpimãã mãã dãrçpe spre moapte a kãlka.

1853.

XXII.

AMELIA.

—

ELEGIE.

—

O tristъ sзvenipe în sзslets'mî pevine,
De kite opî vъzъ seara o floare a pълi!
De kite opî o voce în sзucte divine
Sзsninîndъ se азде în noante a nepi.
Атхичî gîndeskъ la tine шi îmî адхкъ aminte
Къ inima întpîstatъ, къ okiî lakrimîndъ,
D-o seаръ ferîचितъ în kape-акзм presinte
Te vъzъ ах! lîngъ mine дзререа'шî konsolîndъ!
Шi vъzъ пълита'цî faцъ, ш'аззъ a ta kîntape,
Шi voicea'цî ръпитoare шi farmekъ'î divinъ!

Ax inima'mî sdrobitz se xinnle de 'ntpistape,
 Şi nentpæ sşvenipea'gî mai skoate zñş sşsninş!

Era fræmoasz seara! o searpz ce nş nere
 Din mintea'mî niçî o datz, mi nş o noçiş xîta!
 Açeastz sşvenipe deşteantz-a mea dşpere
 Çe-o searpz-o fşkşse nxçinş a înçeta.
 Fepeastpa sta deskisz. Şnş farmekş de magie
 Domnea în jşpxlş nostræ, mi soapele-anşindş,
 Lşsa sş skalde lşmea o zndz d'armonie
 Din viea lşî lşminz, din pazele-î rowindş.
 Lşmina'î vanoroasz în aerş pesnînditş
 Formase zñş altş snaçiş arzîndş înflşkşratş.
 În sfepele'î întinse, în xnda'î aşpitş
 Pştea rowîndşlş soape xşxpe legşnatş;
 Şi şltima'î pazş kşdea ne dşlçea'gî façz
 Ş'în znde de lşminz ea dşlçe-o sşpxta;
 Şi anoî întpistatz nepea în alba çeaçz
 Çe seara-în kpenşskşlz din vşî se înşlça.
 O kît epaş de belz mi kît epaş de dşlçe!
 Lşçîndz de lşminz nşreaş zñş çe divinş.
 Kpedeam k'aşpa sepîî din çepş açi te-adşçe,
 Din sfepe de lşminz ne astş kîmnş de sşsninş.
 Pşreaş zñş dşlçe angelş, zñş snipitş de lşminz
 Çe paza kpenşskşleî, proşmele de flopî,

Te-adăsepe kă ele din patria'ui divină,
 Măstindă n-abării sepii ce skimbă miî kălori.

Înkîntătoră snektaklă! ce-arăpea opî se simte
 În trisă kalea viegei ce îste-o termînmă!
 O! timnălă totă răneste, mi ne lasă 'n minte
 O trisă savenipe de kape sâsnînmă!
 Kă kîț frămăsece natăra spațioasă
 Privirei noastre mste atăncea s'arță!
 O magikă nătere, sânpemă, maestoaș,
 Tot înainte noastră kă farmekă înkînta.
 A sepiî krepăskălă, șpmîndă p'a zilei kale,
 Mănînde, albe paze din sînx'i arăka;
 Și flopile-înkîntate lăsaă a lop netale
 A sepiî mărțărare șșoră a pesfira.
 Și dălece iasomie ka tine de senină,
 Rozeta, mikșănele ce ță mai mătă părtai,
 Și roză părpărie a flopilop pegină
 Și alte flopi din kape băkete ță formaî,
 Lăsaă a lop profăme plăkăte, rănitoare
 Pe lîngă noi șnă zefiră șșor a pesnîndi,
 Și aromîndă natăra, în imne kîntătoare
 Pe arinele sepiî în țeră a se szi.
 Și dălece konçerte a năsepei prin arăbări,
 Și țerălă ce 'ntră-o parte nășină tot mai poșea,
 Și foaea tremășrîndă a pleonilop ce 'n abări
 A lop înalte vîrfări abia se mai zărea,

O belz Amelio! kx kítz ínfokape
 Atíta frxmxsege atxncea noi príveamž!
 Ín entxsiasmxlž sakrx, ín viea esaltape
 Šnųgeamž tot o plžcere: Natzpa admiramž!

Momente feríqíte, de ce v'auí dxsž voi oape
 Din sínx'núí aša iste, m'ín noante ađí nepitž?
 O Timnž! fatala'đí lege, barbarz trxnkiatoape
 Acheastz feríqípe d'odatz mi-a rxnitž!
 Kíndž o fiingz vieaga ne-o face fortxnatz
 Topentz'đí trece iste m'ín kxpsxlž szž o ia.
 O cerž! dž-ne xítapea! ax! sz xítmž o datz
 Ce vieaga ne txrmentz mí nž nstemž xíta.

Izbitz Amelio! feríqe língz tine
 A ta prívipe dxlce atxncea mž fžcea!
 Ší sxřletele noastre skíntel črepší, dívine
 Anpínse d'amopž sakrx prin snagíž se xnea.
 Kxzxtz ín estaz zřpígaí k-o voce dxlce:
 „Ax! eatz ce'í frxmosxlž ce-ínkíntz-alž nostrz pentž,
 Ce 'n sxřletxlž nostrz xnž fokž dívinž adxqe
 Ší noate sz ínspípe xn sxřletž de poet!“
 Žnž fokž lxci ne frxntea'đí plítz de dxrepe
 Ší voce'đí třemxříndz se nxse a kínta.
 Žnž kíntž de armonie se axzi-ín tžcere,
 Žnž kíntž ce níci o datz ež nž maí počíž xíta:

„O kрѣдъ destinatъ amar mъ nepsekъtъ
 De kîndѣ intraiș în vieaцъ ши nînъ voiș peri!
 Dхреpea mъ konsъmъ ши черхлѣ nъ m'ajъtъ,
 Mъ lasъ—în voea soartei etepnѣ a sxfepi.

„În lakpime amare se snalъ—a mea faцъ,
 Ши nentъ'mî de sxsnine pesaltъ ne'nçetatѣ.
 De çe tot sxfepinge sъ gъst în astъ vieaцъ?
 De çe, de çe, o Doamne, tъ ast-felѣ m'ai lъsatѣ?

„Eș singъpъ sînt nъmaî în lъme desolatъ,
 Ши totъlѣ în natъpъ se nape fepiçitѣ;
 Ши nъmaî ka sъ pîzъ d'a noastrъ destinatъ,
 Sъ pîzъ de noi oamenî çe ast-felѣ ne-am kpeatѣ.

„Sъnt jъnъ ши în lъme eș n'am gъstatѣ nлъçepea,
 Eș n'am gъsitѣ o floape fъpъ—a da de sninѣ;
 Sъ nъ maî fiș fepiçe? ш'în vieaцъ'mî tot dхреpea?
 Etepнѣ sъ вpъsѣ eș lakpimî, etepнѣ sъ tot sxsninѣ?

„Askъltъ—mъ, o Doamne, ши nъ te maî askъnde,
 Пъçine ope fъ—mъ fepiçe ne nъnîntѣ;
 Dup çine vaî! m'axde? ax! inima din mine
 Žnѣ lokѣ de konsolape gъsi—va în mopmîntѣ!“

Тъ те опришѣ сдpобитъ, ши вoчea'щѣ тpемъpѣндъ
 Се стинсе ѣн дъpepe k'ънъ тpистъ амаръ съспинъ,
 Ка липа че се снарге ши скоате еспирѣндъ
 Ён злѣма'ѣ кѣнтape зънъ сънетъ маѣ дивинъ.
 Пе копълѣ тъъ се 'нтинсе зънъ peчe фpигъ de moapte,
 Ши мѣнеle'щѣ livide къ толълѣ ѣнгѣщъ.
 O белъ креатъpъ! че кpъдъ, тpистъ соартъ
 Къ-атѣта недpентate ѣн vieaщъ те зpмъ!
 Палоapea чеa lividъ пе фаца та се пъсе,
 Ши канъ'щѣ de дъpepe къ тотълѣ ostenitъ,
 Ка floapea че s'anleakъ kindъ vieaga'ѣ este дъсъ,
 Къзъ ѣн nesimъipe пе пентълѣ меъ сдpобитъ.
 Ён okiѣ тъѣ ѣн kape лъмина се стинсese,
 Ачеa лъминъ vie че inimѣ anpindea,
 Ка ши ѣн dpentълѣ лънеѣ nop negpъ се пъсese,
 Ш'ѣн ploae de lakpimѣ akъma се 'nkidea.
 Дъpepea та чеa мътъ, amapa'щѣ ѣнтpистape
 Ax! inima'mѣ nлѣngѣндъ къ тотълѣ sflъia.
 Ёнтp'ънъ fatalъ delipiъ de neagrъ desperape,
 A mele мѣнѣ pъчѣite atънчѣ те 'mbrъщѣшъ.
 Ш'ѣн lokъ-achelop pose че pъmene-ѣnflorite
 Пе фаца та чеa freskъ къ грацие-аъ statъ,
 Akъm п'о фащъ albъ, п'о фpъnte ѣнегрѣтъ
 Ёnflorata'mѣ бъзъ денъse-ънъ съpъtatъ.

Ши нэ фэ волэнтатеа, дліріш де ізбіре,
 Чи неагра'уї диспераре че ам їмбрэушатэ.
 Ши аста їмї рэмаре о трістэ сэвеніре,
 Їнтїзілэ ш'лэ дїн хрїтэ алэ меэ трістэ сэрстатэ.
 О да, шї челэ дїн хрїтэ! кэчї крэдэ'уї маладіе
 Трехїндэ нэуїне zile, те нэсе їн мормїнтэ!
 Ка флоареа че профэртэ їн фрагетэ'ї жэніе.
 Ши вїнтэлілэ рече сэфлэ ш'о кэлкэ ла пэмїнтэ!..

О! астэ дестїнатэ їн лэне не кондэче,
 Їн вечї нэ се маї скїмбэ шї ної аша трїмїл!
 Ферїчеа сэ не-арате о датэ еа не дэче
 Дар істе не-о рэпеште воїндэ сэ сэферїмэ.
 Че poate debilэ омэлэ сэ факэ контра соартеї?
 Кїндэ еа барбар командэ ної канэлэ не плекумэ,
 Фїїнгу-аша фїнїтэ че poate контра моргуї?
 О! моартеа tot рэпеште, шї моартеа аштентэмэ.

Ах дэече Амелїо! їн фреска'уї фрэмэсеце,
 Їн карменї'уї де ангелэ їнтїїш еэ те вэззіш!
 Ши белэ, стрелэчїндэ д'о фрагетэ жэнеце,
 Нэстрїндэ аморэ'мї тїнэрэ, небэжэ, еэ нэ крехзіш
 К'о крэдэ маладіе не тїне те ва аtinge,
 Ши сэфлетэ'уї де ангелэ кэрїндэ ва консэма;
 К'атїта фрэмэсеце їн флоаре'ї се ва stinge,
 Кэ фаца'уї стрелэчїндэ кэрїндэ се ва хска.

Dap negpālš nopž alš moppūi īn noante te askānse,
 Nimika īn ainte-ī kpxdape n'a gžsītš;
 Īn penedea eī fžgž ne tine te ajānse,
 Ši din mijlokālš nostpž d'odatž te-a pžnitž!

.

O kīt nepdžiž kž tine! džrepea vaī! m'apasž,
 Ši nž maī sūziž akšma če sīnt p'āčest pžmīntž;
 Destslž kž touī īn lžme p'āčeastž kale pasž,
 Ši žnslž kīte žnslž s'opreute īn moppmīntž.

XXIII.

UNŪ AMOROSŪ SUSPINŪ.

Ka nasepea ce tristь p'о pamъръ xskatъ
Sъsninъ kъ dъpere kînd singъръ-a pъmasъ,
Ka floarea ce nъlește mi stъ în josъ plekatъ
Bъzîndъ kъ p'о kîmnie e singъръ x'tatъ,
 Mi flxtърi mi konile se dъce mi o lasъ;

Așa mi omzîlъ singър, trъește 'n sxfepinцъ,
Mi vieaца'i se strekoаръ k'ъn dъperosъ sъsninъ:
În inima sa арde o singъръ dorinцъ:
Sъ afle-în astъ lъme, sъ afle o sinцъ
 Ce vieaца lъi sъ fakъ sъ ia xъ kъps maï linъ.

De mi prin kȳetare în snaȳiș elș strȳbate,
 Ș'in Infinitș s'afȳndȳ k'ȳn grandiosș avȳndș,
 Sȳ kȳete, ș'indatz miș sfepe sȳnt kreate
 Și pline de fiinge, dap vis! dispape toate
 Și ceea ce doroshte nȳ aflȳ ne nȳmintș.

E tristȳ, tristȳ vȳeaya kȳnd omșlș singȳr este!
 Nimika, niȳi kȳar vise nȳ'lș poate konsola;
 Kȳi visele-sș frȳmoase mi vȳeaya ne 'ndȳlȳeshte,
 Și jȳmȳtatea vȳeȳei în vise dȳlȳi nȳteshte,
 Dap visșlș se strekoarȳ mi fȳrȳ-a se-ȳntȳrna.

Și nȳmaș tȳ femee posezȳ astȳ nȳtepe,
 Pe omș sȳ'lș faȳi ferȳce o vorȳȳ kȳndș aș zisș!
 O vorȳȳ kȳ-al tȳș sȳfletș e kȳna de nȳȳere
 În kape ka prin farmekș elș ȳitȳ-a sa dȳrepe,
 Și noapta sȳferinȳei nȳintȳ'ȳnsa s'a ȳnkisș.

Și vidșlș ce 'n elș simte dispape-atȳnȳi, se dȳȳe
 Kȳndș ȳnș fiopș strebate în nentslș tȳș divinș.
 Și sȳfletș'i se-ȳnalȳȳ mi fokȳ 'n elș s-adȳȳe,
 Ș'in ȳerȳrȳ se transnoartȳ, zikȳnds'i vorȳȳ'ȳȳi dȳȳe,
 O vorȳȳ de ȳbȳre k'ȳnș amoposș sȳsninș!

XXIV.

OMULŪ ÎN NATURĂ.

Quand on se sent moins brulé et moins féroce que la société ou l'on est condamné à vivre et à mourir, il faut ou lutter corps à corps avec elle, ou s'en retirer tout-à-fait.

G. Sand.

De ce în solitxde îgî plache vieaga-a dxce,
Denapte d'omenipe din kape parte facy?
Ambigixnea lxmei în hraje nx te-adsce?
Nx'gî plache a face sgomotx? de ce etepnă tx tacy?

Tx tacy mi ai dpentate, a lxmei emti viktimx,
Emti fixlă sxfepingei ce ea îgî kaxsf;
În sxstetă ai dxpepea ce fada ta espr mx,
Nxskxt-ai pentrx lxme dap ea te lepndx.

Kx inima sdrobitz mi fruntea sinueringdz
 Tx fzui akxm de oameni ce-amarz te-az sfiuiatz,
 Tx fzui kx zra 'n szfletz, k'o voce blestemindz
 Kz'n lzme-n szferinge de tot te-ai konszmatz.

La sakra'i lzminare voeai sz ei o parte,
 Stiinga inbrzdgase'mi ea nzmai te nstrea,
 Boind a fi ztile reformelorz czpkate
 Szpe a lzmei progresare, dap lzmea este pea.

Invidiea mi zra indatz se nzskzrz,
 Imi deterz toui mina sz poatz-a te sdrobi;
 A fzpiei lop selbateci viktinz te fzskzrz
 Mi tz sdrobitz de dinmii voit-ai a fzui.

In mijloksl natzpei, armoniei szblime,
 Azilea iui dzci vicaga, divinz kzmetztor!
 Mi szfletzli sz tuz este kapabilz sz esprime
 Ce n'ap nztea sz simuz duz vzlgz vegetztorz.

Mi seara kind lzmina kx noantea se inginz,
 Vzind lzvioszli soupe in abzri anzindz,
 M' in partea cea onsz nzrindz nzlita lznz,
 Natzra n' ambii kopzri in mlinele'i giindz;

Atâncea stai kã fruntea-ũĩ pe mînr̃ anlekatz̃,
 Shi sãflets'ũĩ vegiaz̃ pe mândãlã adormitã;
 Divina'ũĩ kãretare s'avint̃ înaripatz̃
 În sferete lãcunde, în spaũiã infinitã.

Admirĩ tã armonia ce este în Natãr̃,
 Shi ordinea perfectã în leũile'ĩ domnindã,
 Shi în lãme ce kontraste! shi omã-o kreatãr̃
 Natãrei fiindã doamnã se vede josã ei stîndã.

Natãra armonie shi lãmea desãnire,
 Akolo fericiãrea, acilea tot dãreri,
 O voi! pe kare lãmea în marea-ĩ rãtããire
 Apasã asãpra voastrã ferocete-ĩ pãteri,

Sh'aveti tot sãferinge de dinshĩ kazate
 L'a kãropã fericiãre martiri în vecĩ lãkraũĩ,
 Shi dreptã o rekompensã, în lokãrĩ depãrtate
 Vã persekãtã kã vrã, sh'amarã vã konsãmagĩ;

O voi! ce viitorãlã vã e znika lãme,
 Kã'n miserãlã presinte voi sãntegi ka shi morũĩ,
 Kã sekãlĩ înainte togĩ vinã p'a voastre xme,
 Presentãlã la lãminã kondãce-a voastre togĩ.

Martiri ai verității! nosteritatea vine
 Și ea o să vă-talce eternălă monumentă!
 Skriindă realitate visurile divine
 Ce lumea vi le-areakă și pere în presentă.

Krapăiș, nă facyđi lumea să kpează k'î mai tare,
 Să kază 'n fața voastră și voi totă sxsă să stauđ!
 Despređă, și Biitorălă vă fie konsolare,
 Akolo ȓinta voastră, într'insa să viađi.

Krapăiș! și nă sforyđă inkă în aste sxferynge,
 Ka omălă ce la moarte'î se sforyđă-a mai trăi,
 Amară e solia, o tristeloryđă fiingă,
 Bedeđi însă-akpora kă-închene a lăci!

Krapăiș și mai înainte! n'obskăpălă negră mănțe
 Bisata voastră lume închene-a se zări,
 Posteritatea nămai kănkă-a voastră frunte,
 Pălily de akpere, de ȓindări sîngerîndă!

1853. Izăie,

XXV.

FLOAREA UȘKATĂ.

Rъменъ, фръмоасъ ераї ерї, о floare,
Ши-авеам о пльчере їн мїнъ съ те амѣ!
Плькстеле'її фрънзе, фръмоаса'її кълoare
Їмї орнаѣ бѣкетслѣ че пѣ кїмпѣ форманѣ.

Їн аерѣ алцатъ, јѣнъ ши пльнїндъ,
Легънїндъ'її канлѣ вїнтлѣ сѣпльторѣ,
Арѣтаї кѣ фалъ foaea та рїзїндъ,
Есалїндѣ їн аерѣ знѣ профѣмѣ ѣшорѣ.

Alba dimineyci kx faqa lxciocasъ
 În capx'i de poze kîndx ne черъ trecea,
 Lxminá înlata foaca'yci xmedoasъ,
 Ши ka s'o priveaskъ ea în mepsx'i sta.

Dxlcea'yci fpxmxcsece maî la toyci plxkîndъ
 Kema flxtraxii че îyci sxpîdea,
 Ши a lor gxpîcъ atxncea nъskîndъ,
 Pe foile tale sxpxtърi fъpa.

Epxi epaî fepîche mi de toyci amatъ,
 Dar azi florîcikъ tpîstъ te-aî nlekatx;
 Ka epî atmosfera nъ e parfxmatъ,
 Ши vъzъ kx întpîstape k' astъzi te-aî xskatx!

Aî nepîtx îndatъ ka mi poa dxlce
 Че din xeanъ'i noantea ne foaea'yci a lъsatx,
 Ka axpъ linъ че seapa adъche,
 Ши ne florîcele kxpîndx a nasatx.

Aî nepîtx atxncea kîndx epaî formatъ
 Ka totxlx че nlace kînd este fpxmosx,
 Kîndx a ta foîcъ se afla opnatъ
 De tot че 'n natxpx e maî gpxciosx.

Ka tine, o floape mi kiap omxlš pepe
Kĩndx totxlš ťĩ pĩde mi totš e divinš,
Kĩndš n'ape sxsuine, kĩndš n'ape dxpepe,
Atsnqea kiap omxlš gxstx al txš destinš.

Kĩndš euti frxmoasx mi te kpezi ferice,
Bĩntxlš pece sxlx mi te-aĩ vestejitš;
Kĩndš omxlš e jxne mi totš'ĩ pronice,
Bĩntxlš morpui bate mi elš a nepitš.

XXVI.

DUREREA.

Dărepe! iar dărepe, o! iatză kꝛda soartă
Ce'n vieaꝗ ne kondăce, p' o vale de dărepi!
Pe kîț trîimă dărepea în sfera sa ne poartă,
Simꝗind' o kiar atăncea kîndă sântem în plăceri.

Ne naștemă în dărepe, trîimă totă în dărepe,
Și moartea kiar kîndă vine dărepi kă dînsa sîntă,
În toată esistența dărepea va! nă pere,
Din primăleș nas în vieaꝗ și pînă în mormîntă.

Amarъ esistiugъ ne kape черълъ poate
 Ne-o dete sъ kзnoашtemъ fericea-a прецди!
 Fericea че-abia vine în visele de noante
 S'-atingъ-a noastrъ frunte mi apoi a peri.

O змбръ'ї fericea, o змбръ trekъtoare,
 Днъ visъ frumos mi dъlче îndatъ mi nepîndъ,
 Profzmlъ че se 'nalцъ din sînlъ znel floare
 Ши treче, înpistarea în зрма lъl lъsîndъ.

Dъpereа neagrъ însъ, ea singъръ ne este
 Amiklъ че зїлърї nъ poate a ne da;
 E змбра kiар a noastrъ че 'n vecї ne însoueste,
 Ши treбъe în vieацъ la nasъ a ne зрма.

Ши нъ e-o бзкърїe, o singъръ плъчере
 Че noantea szferingeї s'o poatъ lъmina,
 Ши eatъ къ ш'acїlea apare o dъpere,
 Ши нъ nstem nimika în начê a gъsta.

O noante fзptзnoasъ natъpa face-a plînce,
 Днъ soape дъ iar vieацa бърпінлсі пъмїntъ;
 Dar vaї нзгїn lъчеште mi мерче a se stinge,
 Lъsîndъ natъpa iarъ în noante, în mormînlъ.

Dărepea este imnălă che kîntă toate-n lăme,
 Și zefirălă che sâflă mi znda mărmarîndă,
 Și floarea kîndă esală plăkătele-î profăme,
 Și năsepea che 'n arbări s'ăde sâsninîndă.

Dărepea! eată lepea che 'n vieagă ne apasă
 Ș'a a kăpiea pătere ne dăche ne pămîntă;
 O! kite șrme negre ne frăntea noastră lasă!
 Kă che rapiditate ne mîntă în mormîntă!

Che soartă blestemată! să fie omălă jăne,
 Ș' în sâfletă'î să neapă plăkătele'î dopingi!
 Să vază k' a lăi vieagă se stingă mi apăne,
 Bătrîndă mi nă în vîrstă, dăp năma 'n sâfepingi!

Să simgă omă-'n lăme dărepi mi sâfepingă,
 K' atăncea al săă sâfletă se noate-esengia;
 Dăp nă în veci dărepea să'î stingă mi dopingă,
 Și inimă, mi sâfletă, pșină-a'lă lăsa.

De che totă sâfepingă? făkăt-amă noi vr'o krimă?
 Și omălă sâfepinde de che e pșă privită?
 Kă lămea kîndă ilă vede teroapea ea esprimă,
 Kpezîndă kă vre zăă spektă mormîntă-a pșăsită.

De ce? dar черлѣ таце, ши неагра сѣферинцѣ
 Пе oameni њї тѣрментѣ вѣктимеле-ї фѣкѣндѣ;
 E леце а натѣреї ка омѣлѣ о сѣинцѣ,
 Че сѣнѣї а продѣс'о, сѣ неарѣ сѣфериндѣ,

Eї bine, сѣфери-воїѣ ши фѣрѣ а мѣ плѣнѣ,
 Кѣчї чела че м' азде с' аскѣнде їнпрозїтѣ;
 Дѣрепеа сѣфери-воїѣ ши пѣнѣ се ва стѣнѣ
 Ши вѣада че їн пентѣ-мї апроанеї де фїнїтѣ.

1852 Oktomvrie

XXVII.

LA CONSTANȚA.

I.

Adesea lîngă tine, femeie simțitoare,
Dărepea-mî încetează, mă simțuș mai ășpratș;
O voce-d'armonie așzș în denșrtape
Zikînds'mî fîi ferice kșčî tș veî fi amatș!

II.

O pază de speranșă în sșfletșlș meș vine
Și-î zice șă mai șnepe, șă șnepe în amor;
Și'n inima'mî atșnșea s'anșinde o lșminș,
Și simțuș șnș șiorș dșlșce, șnș șarșmekș řșnitopș.

III.

Adesea lingr̥ tine eș̥ xitș̥ acea întristare
 Ce inima'mî deseakr̥ mi nentșlș̥ 'mî-a sdrobotiș̥,
 Îmî zicî o vorbr̥ dșlce mi plinr̥ de-înkîntare,
 Și s̥mbr̥ele din jșrș'mî îndatr̥-aș̥ nepitiș̥.

IV.

Tș̥ nr̥ șitîf̥ ce e vieađa: ka șnș̥ visș̥ ea trece,
 Ka mi șnș̥ visș̥ ne înșealr̥ ne kîiș̥ açi trșimș̥;
 Și kîndș̥ elș̥ se terminr̥, aflșmș̥ șn mormîntș̥ pece
 Ș'în fșndșlș̥ lșî șitapea . . . atșnșea ne îngrozimș̥.

V.

Amorșlș̥ singșrș̥ este ce face vieađa dșlce,
 Și omșlș̥ ce nr̥'lș̥ simte niçî vieađa n'a simșitș̥;
 E fapșlș̥ ce ne mare șpre đrșrmșrî ne kondșce,
 Și șșfletele noastre le mînr̥-în Infinitș̥.

VI.

Ax! șr̥ amșmș̥, femeș, mi tot ce ne țrșmentr̥
 Peri-va ka o șmbr̥r̥ kînd zioa e 'n seninș̥;
 În kșpa de plșcere ce-amorșlș̥ ne presentr̥,
 Șita-vomș̥ șșferinđa ș' amarșlș̥ noștrș kinș̥.

VII.

O! șr̥ amșmș̥, Konștandș, kșçî în a noastrș vieađu
 Pșđine primșvere în timnș s'a strekșratș̥;
 Etateș ne șșrîde, ne kîmșșrî de verșeđu
 Șr̥ kșrgș-a noastre zile, șr̥ kșrgș ne 'nçetatiș̥.

VIII.

Jânecea se strekoarъ mi vieada ihte trece,
 Ши че-амъ пердстѣ odatъ нѣ mai пѣtemѣ гъси;
 Ши mai тѣрзиѣ sosehte a viedei earнъ pece
 Кѣндѣ nлѣngemѣ fericѣrea че-амъ fi пѣtѣtѣ simѣi.

IX.

Atѣncea mѣna pece a soapteї neskimbatъ
 Prin negъpъ ne-apatъ aproape знѣ mormintѣ,
 Ши moaptea k'знѣ pѣsѣ negpъ ne ziче, ne apatъ:
 Priviѣi зnde merгѣ toate че-aѣ vieaѣ ne пѣnѣntѣ.

X.

O! сѣ амѣмѣ. Konstanѣo, mi o opъ de пѣчере
 Сѣ zichemѣ kъ in vieaѣ mi noi амѣ inчерkatѣ,
 Ши ale noastpe нѣme че 'n noante poate лере,
 Ax! prin amorѣlѣ nostpъ skъna-ворѣ din neantѣ.

1854. Ianъaric.

XXVIII.

DOUE LIRE ÎN UNIVERSŪ.

La amiksl̃ C. B.

Pepea inčet̃ l̃xmina în noantea abzpoas̃ ,
Și linsa-î în natx̃r̃ o nazz̃ f̃ycea;
P̃pea k̃ se 'ntreține o l̃xnt̃ d̃zpepoas̃
Între t̃kx̃ta noante și zioa ce-añnea.
K̃dea o ceaũ neagr̃ pe l̃xmea în d̃zpepe
Și se vedea s̃bt̃ ṽlx̃-î k̃ tot̃ s' ask̃nde pere ,
Și ñxmaî sing̃x̃r̃i m̃x̃ñuî k̃ x̃imele înalte
Prin abx̃r̃ĩi ceî negri albind̃ se maî z̃pea.
O m̃x̃ñuî a k̃r̃op̃ ṽieaũ de cer̃ e pesnektat̃ ,
Pe ṽîr̃xl̃ ṽost̃r̃ oape nimik̃ ñx voĩ afl̃a ?

Sxitx-v'auī pr'odatъ ne čimea vr'znxī mēnte,
 Fiinge че 'n dšpere speranġa amlentauī!
 Aġns-a vre-odatъ s'atingъ-a voastrъ frēnte
 Achele marginī negre de nopī intxnekaġi?
 S'aveuī de kamarade l'a voastrъ inъlġime
 Ŗnŝ vxltxpe че singxрŝ s'avintъ p'astъ čime?
 Sъ geamъ 'n txnetŝ nopī lxtīndx-se in fxpoare,
 Ŗi fxlgepe fantastiġi че totxlŝ anprofēndŝ,
 S'arate-'n okiī vostpī in mapea lxī teroare
 Ŗnŝ nasŝ de voi denapte, abisxlŝ fъpъ fēndŝ?

Sxiġi-vъ ne mēnte, fiinge svintxpate,
 Če-o mīnъ nevъzxtъ vъ ġine in txpmentŝ;
 De negre sxfepinġe sdprobite, konsxmate
 Beniġi, veniġi avilea Ŗi-opriġi-vъ-xnŝ momentŝ.
 Lъsaġi alŝ vostpъ sxfletŝ sъ simġъ-avī plъčere
 Ŗi vīntxlxī sъ snŝe amara sa dšpere!
 O! Ŗitx, kxnoskŝ in lъme че-amapъ vieaġa este,
 Ŗ' Ŗnŝ sxfletŝ kx simġipe kītŝ este de sdprobitŝ!
 De Ŗi o vieaġъ skxptъ in timnŝ elŝ sokoteŖte,
 Dap npin dšpepī, txpmente, elŝ seksle-a tpxitŝ.

Săiigi—въ п'ахнѣ мѣnte, ш'ачilea în тѣчере
 Лѣсаѣи асѣпра лѣмеі о lakpимъ—a кѣdea,
 Кѣчи сѣнтѣ în ea fiinge че кѣпа de дѣрере
 De черѣ сѣнтѣ kondamnate mereѣ a demepta.
 Натѣрѣ ши тѣ лѣме! abisлѣ въ desparte;
 Akolo Infinitлѣ, neantѣ—n astѣ parte!
 Воі inimі simѣitoape че ардеѣи infokate
 În kaptea—etepnitѣѣи destinsлѣ a afla,
 O! বেѣи аззи ne мѣnte, de вintѣрѣ penѣptate,
 Кintapea—a доѣъ lipe snpe черѣ a se—нѣлѣа.

Din лѣmea че сѣsnинѣ хнѣ stpenitѣ foarte mare,
 Teribile se—nalѣъ natѣpa konpinzîndѣ,
 Ши vagѣ ka ачелѣ xpлетѣ kîndѣ nopîi în fѣроape
 Se лѣнтѣ întpe диншиі în noante fлѣперîndѣ.
 Nimikѣ нѣ se destinѣе; konfѣziea domnește
 S—alinѣ kîte—odatѣ dap iarѣ se—нтѣреште.
 Kîndѣ паpe кѣ e dѣлче ka сѣnctлѣ че lasѣ
 O арпѣ eolianѣ че аѣра—a miшkatѣ,
 Ka imnлѣ че ne paze d'a kpenѣskѣleі pasѣ,
 De kastele বেpѣine Madoneі înѣлѣатѣ.

Kîndă xpr̃ k̃ teroare ka nişte nlesniŃi m̃ste
 De znde-nf̃riate, ce stînk̃a pelovîndă,
 Alearg̃-n deñrtare, vin iar̃ s̃ se l̃nte,
 S̃bt stîncele ce sfarm̃ k̃ nemete nepîndă.
 Kîndă s̃x̃ñ t̃ristă, l̃g̃x̃br̃ ka t̃ristele s̃s̃pine
 Ce skoate esilat̃l̃ă m̃xpîndă în ȳri streine;
 De patria'î deñarte, d-amiciŃi ce Ń teme
 K̃-n zmbra de x̃tare eŃ poate l'a l̃sată,
 III-at̃ñcea k̃ d̃x̃ere elă blestem̃ wi Ńeme,
 III-amap în spas̃m̃ri st̃rig̃ wi moare desnepată.

Ast sgomotă k̃ ñstepe nat̃ra o strebate;
 În ṽile prof̃nde, ne m̃x̃niŃi alb̃st̃pîndă,
 În x̃bele pom̃oase, în k̃im̃x̃ri înf̃orate,
 În toate elă revibr̃ ne ṽînt̃x̃ri alegîndă.
 Ak̃m nat̃ra-întreag̃ ñrea înkoñiŃrat̃
 De alt̃ atmosfer̃ de ar̃ne poñlat̃
 A k̃rora akord̃x̃ri k̃ totl̃ă noi bisape,
 Kîndă t̃riste, kîndă alegre, în aere vibra;
 Ka z̃nă fl̃idă elekt̃rikă ar̃monika k̃intape
 În s̃ere deñrtate în kliŃ streb̃tea.

Armoniea se kърmъ ш-знъ kalmъ профъndъ sekъtъ,
 Пърîndъse natъpa kъ-n хаosъ a intratъ!
 Дар aerъlъ se miшkъ ши din тъчереа mъtъ
 Нюi sъnete s'авîntъ ш-o voce s'a formatъ;
 O voce foarte dъlче ka sъnetslъ de lipъ
 Че bardalъ divinъ skoate kindъ natpîea-l însuipъ.
 În снауiъ nъ s-аде de kîtъ o melodie
 Анжелikъ, divinъ simуpîea înkîntîndъ!
 Аша în vise-адесеа s-аде o armonie
 Че змбpe ne-o prodъче дърепеа îndълчîndъ.

Profъme че din floape se sъe apomînde,
 În paza kpenъskъleî ne apîne де vîntъ,
 Дêvine-акъm знъ sъnetъ че-n aepe nъtînde,
 Адаогъ o notъ l-armonikъlъ îmnъ sîntъ.
 А nasepîi akъente че-n selbe-nuetъ pesъnъ,
 Де eko penetate în kîntъpî se-mnpезnъ;
 Ши fie-kape зндъ че stînъile sъръtъ
 Ле skaldъ-în albe snъme sъbt ele sъsnînîndъ;
 Ши nlante, mъnyî ши аръъpî o notъ înnpъmъtъ,
 Kъ îmnъlъ armonieî kîntapea lop зnîndъ.

Frumoasъ ши divinъ pesъnъ-astъ kîntare,
 Ши totxlъ din natъpъ zneşte vocea sa
 La vocea ęeneralъ че plinъ de-esaltare,
 Natъpa spacioasъ voeşte a kînta.
 Ea este o skîntee din marea armonie
 Че planъ peste mъndъpî k'ъnъ farmekъ de maęie;
 Ea kîntъ kъ-admirare sъpreem-aceea nъtere
 Че-atîta frъmъseęe în opera'i a nъşъ,
 Ea mişkъ-al al nostrъ sъfletъ че simte-n elъ plъcere
 S-askълte astъ voce че sboаръ-n spaęiъ sъşъ.

Dar astъ armonie se stinęe-n deпъrtare,
 Ши lasъ dъpъ dînsa zъş sъnetъ vibpъtorъ;
 Ши-atъncea altъ voce se-inalęъ ши maі tare
 Din valea че se-nlînde spre mъndxlъ tpъitorъ.
 O! kît de tpistъ se pare astъ imnъ че-akъm s'avîntъ!
 Ши че lъęъbrъ vocea че-akъma din noş kîntъ!
 Ka strigъtxlъ че skoate o mъmъ kînd îşî vede
 Nъskъęiî sъi чеi tinepî d-o lъpъ devoraęi;
 K'alъ bardxlî tpistъ ęemъtъ kînd natpîea îşî nepe,
 Ka pъknetxlъ че skot zъiî de demoni tъpmentaęi.

Pe arinī xraganzlǎ înalǎţ kǎ teroare
 Akventǎlǎ de dǎrepe ce skoate zǎţ mǎrindǎ,
 Pe patǎ'i d-agonie în kape kǎ fǎroare
 Se lǎntǎ-amar kǎ moartea şii moare blestemîndǎ;
 Şii vocea disperţrii a zǎţî-înkatenate
 Ce-n fǎndǎlǎ znei karçerî s'arǎnkǎ d'alǎ sǎţ frate;
 Şi-zǎţ strigţţǎ mai ferocē prodǎsǎ în desperanţǎ
 D-zǎţ ponǎlǎ ce-n katene s-arǎnkǎ de tiranî;
 D-zǎţ paznerǎ ce-lǎ fǎrǎ çei marî kǎ kǎtezanţǎ
 Şii vicaja sa işii plînuçe şii blestemǎ-aî sǎţ anî.

Şii ȕemţǎlǎ şii ōgei sdrobotǎ, konsǎmatǎ,
 Gonitǎ-n solitǎde de oamenii çei rǎi,
 De çerçrî pǎrţsitǎ, ş-o vicajǎ blestematǎ
 O dǎçe în sǎsnine çrîndǎ'şii anii grei.
 Şi-a znei şiiçi forçate strigarea delipante
 Kîndǎ prinçǎlǎ o desnarte de dǎlçe'le'i amante,
 Şi-alǎ jǎnelǎi çe'lǎ smǎlçe' din patria'i iǎbitǎ
 Şi-în reçişni streine îl mîntǎ sǎsninîndǎ,
 Şii ȕemţǎlǎ verçinei çe kade jos sdrobotǎ
 D-a sbirǎlǎi lovire în sînuçe esnipîndǎ.

Natşra nare-ntreagş o mare-înfşriatş
 În kare valşri şşpde se lşntş înkşntatş,
 Ш-isbeunte kş fşroape în stînka 4ea snşmatş
 4e kade kş peskomotş şşbt valş-înfşriatş.
 Pesşnş în natşrş o voce kare 4eme,
 Ш-aleargş însouitş de 4inete, blesteme,
 D-akçentele dşrepeş, de nşnşerş tot amare,
 Înşriş, maledekşiş, fatale disnerşri;
 Ştrigapea şşferinşei ajşnsş-n desnerape
 Şi nşnşerş însouite de negre defşimşri.

Şi lakpima de şnşde din okiş şşferinşei
 Devine-akşmş o voce 4e sboarş şşşnşnşnd.
 Şi tpistş, lşgşbrş kîntş dşrepea a şinşei
 4e moape desneratş pea-soaptaş blestemînd
 Din astea se komnşne konçeptşlş agonieş
 4e kîntş lîngş imnşlş frşinosş alş armonieş.
 Amarş, şinîştrş gşinşş şi totşlş înfşoarş,
 Ştrigape nar-kş lşmea se dş4e la mşpşmintş:
 Infepşlş ap nşodş4e tot astfel de tepoare
 Kîndş dşn-o lşngş lşntş veni-va ne nşmintş.

O! eatъ dap ne mъnte че имъри се авнтъ,
 Че съnete се ѳналцъ ѳn снациъ реѳибрѳндъ;
 Къ коардеle de аъръ o lipъ dъlче кѳнтъ,
 К-о dъlче армонie Натъра чеleбрѳндъ;
 Къ дѳinsa ѳмпрехъ маѳ ѳeme ш-altъ lipъ,
 Шѳ коареле'ѳ d-арамъ de лъme se ѳnsпѳръ:
 Ea кѳнтъ оmenipea че-амаръlъ o консъмъ,
 Шѳ плѳнче дъperoасъ амаръlъ eѳ destѳнъ.
 Pesънъ доъѳ lipe: o lipъ e din Лъme,
 Шѳ alta din Натъръ, шѳ astfelъ se kombinъ.

Kontrapъtъlъ asta mare de че ѳ ѳn natъръ?
 De че-o kpeaѳisne ѳналцъ-al съъ кѳнтъ,
 Пе кѳндъ амарѳ съsnine o altъ kpeatъръ
 ѳналцъ-n neagra noante ne ѳртъnosъlъ вѳнтъ?
 De че natъра кѳнтъ шѳ лъmea амар плѳнче?
 Din floape esъ профъme, din okѳ lakpimѳ de сѳнче?
 E leѳe съferѳnѳa съ ѳie doamnъ-ѳn лъme,
 Пъчepеa ѳn natъръ шѳ vie мъlѳъmѳpѳ?
 E лъmea destѳinatъ mereъ съ se консъme,
 Съ nearъ ѳър' s-ajъngъ ѳръmoasele'ѳ ѳintѳpѳ?

O leçe e ayeasta saš tpišť înçercape
 Prin kape lămea treçe avîndă ăniș altă destină?
 De ce natkra, lămea nă skot ayea kîntape?
 — Natkra armonie, mi lămea ăniș săsnină!

Atîtea săferinge săbt kape omăi ume,
 Și kade-n desnerape destină'i blestemîndă,
 Eternă va sta ne kană'i ka negre anateme?
 În noantea de dîtate în vane săsninîndă?...

1853. Декемврие.

XIX.

FANTASIA.

În sferă de lămină ce-n Infinită plătete,
Și plană neste mândră ce-n snagiș se potete,
 Eș dak-ami fi kematș,
D'acela ce în mină totă xniversălă ține,
Și soapele în noante fâkt'a să lămine,
 Kîndă elă a kșetată;

Și daka mi-ar promite să-mi dea ce eș i-amiș cere,
Ia-și cere-o parte mikă din marea lăi nștere:
 Să porciș mi eș krea.

Ka dñsxlž din nimika sь pochiž o lšme sьkoate
 Sь zikž: sь lie-o lšme, mi lšmea sь s-arate
 Sьbt mine a poiá.

Atšneea kš plšcere prin vasta'mi kšcetare.
 Lšindž in brage lšmea sь vьzž če forntь are,
 Atšneea auš voi;
 Ka Benšsa fršmoasь din žnde anьrštь,
 O lšme radioasь de mintea mea nьskštь
 In spačič ar lšči.

Kš dšlčea-ačea plšcere če simte žnž nьpinte.
 Privindž fršmosž konilžlž če-lž vede înainte
 Lšmina-a sьrštь,
 Aša simčindž atšneea o vie mšlčžmipe,
 Ež m'auš žita la lšme k'žnž žimbetž de izbipe,
 Šli lšmea-ar lšmina.

Kš-ačelž amorž če arde in pentžlž žneš mšme
 Sь vazь kš konii-i sžntž feričiči in lšme
 O dšlče vieačь-abindž.

În lămea mea așî façe sꝛ kãrgꝛ zñŝ pîŝ de vieađꝛ,
 Prin florî kã dâci profãme, pe kîmpãri de verdeađꝛ,
 La tođî fericea dîndŝ.

Și așî krea eŝ nãmaî fiinge simđitoare,
 Sꝛ aibꝛ sãfletŝ mare și inimꝛ-ãrãztoare
 D-zñŝ infinitŝ amorŝ.

Sꝛ simđꝛ alŝ lop sãfletŝ sãblima armonie
 Çe mãndãpile-n spađiŝ prodãce kã mađie,
 Ŗnite toate-n korŝ.

Sꝛ aibꝛ toate-o minte ș-o vastꝛ kãțetare,
 Sꝛ poatꝛ a konține açeã pãtere mare
 Çe mãndãlŝ a prodãŝ;
 Sꝛ poatꝛ a kãnoaște açeie leđî eterne
 Çe și în timpŝ și spađiŝ pãtîndŝ sꝛ ne gãverne,
 Kã sekãli ne-a kondãŝ.

Sais s-ãrãnce vãlãlŝ çe fãđã'î învelește,
 Ș-în lãmea'mî veritatea kã fãđã'î çe lãçește
 Sꝛ vie a lãminã.

Pe togi sã-î lãmineze priveria ei divinã .
 Și togi în fericipe sorpuntea'i de lãminã
 Sã poatã vizita.

Ka fragii sã trãiascã și togi sã faktã znelã;
 Șnirea dã pãterea; ș-atãncea drentãlã, bãnãlã
 În veci kã ei vor fi.
 Și drentãlã celãi tape sã fie simplã nãme
 Ce-n timpii de zitare ș-a barbariei lãme
 Sã meargã a peri.

Sã plane Libertatea în lãmea mea frãmoasã,
 Sã fie ea lãmina și steaora radioasã
 Ce strelãcște-n cerș;
 Și kãmpana divinã, simbolãlã de drentate,
 Fiingelorpș din lãme sã dea egalã la toate
 Ce ele komãnș cerș.

Știinga arinatã sã sboarã progresindã,
 Departe șãș în spațiș în sfera strelãcindã
 A celãi Infinitã;

D-akolo Idealslě în lăme sŭ koboape
 Și snipitslě sŭ aibŭ nătepea domnitoape
 În năndslě meș izbitș.

Sŭ aibŭ și plăcepea în lăme sŭ trăiască,
 Fatika kămetrăi plăcepea sŭ-ndăleaskă
 Kă farmekă'î divinș.
 Cŭ fie plăceri însŭ ce-n minte nă ma' nere,
 Ce-n ărma lor nă lasŭ o ămbră de dăpere,
 Și-in săfletș ănș săsmiș.

Kînd omăslě kîte-odată va fi în letărie,
 Femeea sŭ-lă deștente prin kîntări d-ărmonie
 K-ăn dăle sărstăș.
 Și-ăm' face ka femeea sŭ fie simțitoape
 Și inima'î o lipŭ sŭ kînte kă apdoape
 Kînd nentă-a nalțitatș.

Ăm' face ka și omăslě kînd simte kă izbește,
 Kînd simte kă în nentă'î o pazŭ stălește,
 O pazŭ de amorș.

S-apate el femeii, a celui anelă dăce,
 Ce-o lăme de dorințe în inima'i adăce
 K-znă farmekă rpnitoră,

Și ea s-a sune-îndată k-o voce amoroasă
 Ce-n sffletă'i kpează o lăme grandioasă,
 Kă este adopată!
 Elă simte atnăci kă sfera'i în spațiă se întinde,
 Și ținăslă celă sakră în nentăslă lăi s-anpinde
 Kînd ia znă sbrătată.

Ei zîtă lămea toată, dar k-o îmbrășșare
 În brăgele lor strînșe kiar zniversăslă mare,
 Kăci dăce se izbeskă!
 Așa în lămea'mi oinăslă ap posedă ferice
 Știinșă și plăcereă, și mălgămită mi-ap zice:
 Nimikă nă mai dopeskă!

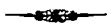

XXX.

CONSOLAȚIUNE

la

A D O L F

E tpistă nentpă tine ayeastă lăngă vieașă,
K'a soapelăi lămină kîndă kade ne pșini,
Ka poza înflopită askănsă-n deasa țeagă,
Ka poa ne-înșlyimea netpoașelop kolini.

Tă pătcheștî totă singăp npin inime-împetpite
Kînd noantea e maî neagră wi sîntă-ngpozitopă,
Ka baxa npin mopminte de timnăpî amășyite
Kînd tpistă wi țeșmîndă onpește ală săă sbopă.

Speranța, fericirea, remase nentru tine
 Ună nime ce se zice, ună fclgeră între nori,
 Ce visuri ideale, kreațiunii divine!
 O lume d-armonie, o lume nămaî flopi,

Kînd înkă de totă june la skarta ta nripire
 A lămeî nanoramă destinsă nă era;
 III—in dălece krenskăle, în ora de gîndipe
 Kîndă sșfletă'ui noetikă avîntăleă ui-lă lă,

Kredeai k-azl în snăiș o muzikă cereaskă
 Pe apine de angelă nărtată prin etepă,
 A kăpiî miî de sonuri kăta să se xneaskă
 Să forme ună lanuș de imne ce năre ună misteră.

În lumea cea de imne, o vele transnapinte,
 Fămosăle absolute în totă se nprezenta
 În dălecele profăme de poze, amarinte
 În freamătăle de fărneze, în nopii ce făcea.

III sșfletă ui simăipe d-estaz epă konpinse;
 La tpistele misepiî din lume epă steină,
 Kă-apinele gîndipei, în aere destinse,
 Planai kă fericire în mîndăleă tăă divină.

În entusiasme'ți mare la inimile umeinde
 Strigai tu: nacienu! krapuș, m-înaintagi!
 E lumea mare, vastă și hragele'ți potzude
 Vă kiamă între ele, kă inimă-alepșagi.

Ală nostră este ȳeșlă, a noastră este lumea
 O mare nepsektivă vedemă în viitoră;
 Înaltă'i misiunea! atinușgi'ți toți kălmea
 Și gloria vă așteaptă, — a fi nemșpitopi!

Da! vai! ilșziț vane, ilșziț nepitoape
 Kă fșmălă lamnei stinse, kă visălă în ziopă;
 ȳe vălne sînușepinde în inimă simșuitoape
 Lșșagi kînd voi vă dșșeșgi! snină asupi-în lok de floșă!

Pepit-aș pentră tine, o jșne nefepișe,
 Kșm ai intrat în lume ne oamenă kșnoskîndă!
 Tu vezi realitatea: ȳe oape ea-șgi prezișe?
 Misepișea și pșlă în vieagă-șgi nepepindă.

Și o dșșere-amară șgi fășe akșm șie
 Adșșereșea a minte de vise ȳe-aș tpekștă!
 De vise, dșșu ilșziț din prima ta jșnie!
 — O vise-ale jșneșei de ȳe n-agi mai șinștă?

Ши лакримі neste лакримі din okiі тѣі se skъpse,
 Ши џемете профunde din neutzlѣ тѣѣ ewi;
 Дар ниѣі о kousolare ачестea нѣ-џі адѣse;
 П-о inimъ sdъobitъ че-о noate іndѣлѣи?

Boit-a алѣ тѣѣ sѣfletѣ sъ afle o fiingъ
 D-ачelea че Natъpa іn lъme a kreatѣ
 Sure a dъpepiі noastre maі dъlче ѣъъpingъ,
 — Femee! че ka аnѣlѣ іn mintea ta a statѣ.

Пе бpаѣeлѣ'і, пе sіnz'і amorъlѣ sъ pesnipe,
 Ачesta epa visъlѣ че-n mintea ta maі sta.
 О natpie-о femee sъ-іnkіnte a ta lipъ,
 Ppin sekъlі ea sъ vibpe, sъ fakъ fama ta.

Sъ afli о femee kъtaі kъ infokape,
 Ши s-о izbewtі tъ astfel kъ omѣ n-ap maі izbi;
 Sъ xіџі a ta fiingъ іn sakpa'і adopape,
 S-akъinі a ta nepipe fepiचे ea a fi.

Дар ѣnde e femeeа? Че tpistъ'і pealitatea!
 Іn lъme нѣ se afлъ іn visъ'џі kъm epa.
 Natъpa sa e astfel? saѣ kіap societatea
 Іn kapѣ ea tpeъeute о face a se skimba?

Amorul în esența ei există el în lume
 Și face dintre oameni, de noi degenerați?
 Să poate e năruie, și vis, și simplă năruie
 De care ca de toate noi sântem învelați?

O! kîte dăruie kăde și kîte sferințe
 În sferetă'și se naște, o june konsmată!
 Se naște sventivismul kă negpele-îndoințe
 Ce, snektră de teroare, te xpmă ne-nchetă.

Perpetuă te mănăstie. A țeme niș a nline
 Tă nă mai nouă akma, e june-nbătrinită!
 În giarele ei de snektră kîl poate el te strințe
 Și apoi își dă dărmul kă sferetă sdrobită.

Și singura'și speranță, speranța într'o liră
 Prin care lămî de imne ai fi pătăt formă,
 Perși și ea akma; nimik nă te inspiră,
 Și inima'și e tristă, nă poate-a mai kînta.

Să dăca vre odată vr-o koardă mai reznă
 Și vâl de totă lăsbă akonepe-ală tă kîntă,
 Și-în snetele sale kă lakpime ne sune:
 — În viață sferința, neantă în morpintă.

Mi-ai snxs în mxlte pîndxpi k-o voce dzerpoasx :
 „În snaxiž fьpъ marpini imi nlaxe-a pьtьci,
 Ши sъ m-abintž kx mintea în sfepe radioase,
 Dap omxliž nahte-n lъme ш-întp'insa va tpi.

„În sfera cea întinsъ a lъmilop tpekste,
 În caosxliž de sekxi adesea m-am xitatž,
 Ш-în timnxi dox langxi vьzxi-am ne-ntrepъnte:
 Dzerpea xi Pьbdapea! — pьbda-vom ne-nxelatž.“

1854. Ianxarie.

XXXI.

SOMNULŪ SUFERINDELUI.

Ferice este omul kînd nã ajunge înkã
Sã intre-n jocalã viegii ce-n lume togi jãkãmã;
Ţnã jockã ce se-ntrepãne kînd moartea iui arãnkã
Apatã-n kîmnulã viegii sãbt kape togi kãdemã.

Ferice este omul kîndã e-n konilãrie.
Kînd mãlte epne tpiste nã are-a nãmãra;
Kînd astã vieagã lãngã nã'i nãre o xpãie,
În labipintulã lãmei denapte d-a intra.

Че дѣлче-ї паре віеага ми соннахлѣ ми маї дѣлче!
 Къ соннах'ї жинѣтате дин kalea віегїї греа.
 Ш-їн вісе дѣлчї диснаре fatika че-ї адѣче
 Шї-ї дѣ пѣтере іарѣ пе kale-a їнаїнта.

Пѣкѣте ми дѣлчї вісе де че агї диснѣрѣлѣ вої оаре,
 Ш-їн соннахлѣ меѣ акѣма нїчї хнелѣ нѣ венїгї?
 Сѣ фачегї ка сѣ неарѣ а zilelorѣ тероаре,
 Шї віеага mea чеа трїстѣ їн соннах'мі сѣ-їндѣлчїгї.

Конїле аерїне, сїлїде амороасе,
 Одатѣ сѣрїзїнде la канѣ'мі вѣ пѣнеагї,
 Шї прїнсе toate-н хорѣ, конїле грачїоасе,
 Їн sfera ферїчїрїї кѣ вої мѣ транспогагї!

Акѣма їнсѣ соннахлѣ департе е де міне,
 Акѣма кїндѣ їн віеагѣ desgѣстѣлѣ їнїлїескѣ;
 Ш-аचेle дѣлчї їлѣзїї че-н лѣне мѣ маї гїне,
 Сперангеле'мі креѣте ка фѣмѣ се писїнескѣ.

Сѣнтѣ жѣне дар кїгї секлї трѣскѣ прїн сѣферїнгѣ,
 Атѣнчї кїндѣ їн абїсслѣ трѣкѣтѣлѣ м-афѣндѣ:
 Кїнд noantea-нтребѣ пе ѣтеле д-а лѣмеї есїстїнгѣ,
 Шї ele-н чеага неагрѣ тѣкїнде се аскѣндѣ.

Țuț vișă plină de teroare e viața cea reală
 Și visările mele ce-n somn'mi mă sdrubeskă
 Sântă nămaî veritate. Imagine fatale
 De scenele ce-n viață adesea întilneskă!

Apare o femeie în albe învestată,
 Și tremșrîndă din somn'mi mă skol a o șrma;
 Și asta e femeia de mine adorată,
 Femeia ce în lume voit-am a afla.

Stăbată mi vîl obscure mi kînni kă flopi poase
 Profunde preciniçit ce mintea surșimînteză;
 Și mărî întinse late. dezerte apinoase,
 Le trekă ne toate iste mi șmbra o șrmeză.

Șdoarea pece kșrpe ne fruntea mea pîlită,
 Femeia stăpîndă n-o stinkă a wezătă;
 Stă dpeantă în nișoare ne çimea'i încșrită,
 Și să mă sziă la dînsa șuă gestă ea mi-a fîkștă.

K-o mșnkă-ostenitoare prin vîrșurî totă netroase,
 Aproape lingă dînsa sdrubită eă am kșzătă;
 Dar mșnkă, kșntă vană! momonte fiopoase!
 D- dată din nșinte'mi femeia-a disșrșată.

Sъ plekă, dap vai! ne stinkъ mъ цине legъminte,
 O neagrъ-obskъpita'e în ȳră'mî s'a destinsă;
 O sete îmî apde nentălă, ne inima'mî ardinte
 O nasepe se năne ш-în giare'î m-a konpinsă.

Kînd nasepea mъ lasъ din giara'î sînceratъ
 Kază iarъ în tepoape; eă kalea am nepdălă.
 La kană'mî e abisălă ш-o larпъ-amestekatъ
 De pîsă în elă s-aăde, — ănlă ăe albă a nărălă.

Sъ inergă în făndă'î oape? să află Bepitatea
 ăe-n lăme niă odată eă nă o noăiă afla?
 O pază de lămină? divină Libertatea
 ăe-n lămea socială nă noate esista?

Перикăle tepibilî le brană kă kătezană,
 Kă inima sdrobotă, nălită wi konsămată;
 Kăraăiă îmî împăkăatъ o pază de snepană
 Ш-în negrălă năeăiniăiă în noante am înpătă.

Dap snăimă iar de moapte! stîncă dpente askăgite
 De neatră neagră mată se-inală dpentă din făndă,
 Pe vîpăpî kite-ănlă demon kă găpa stă pînjită,
 Шi flăăpe pōwinde kînd napē kînd s-askăndă.

Teroarea m̄ konpinde, eī pīdž d-a mea teroare;
 Abiszl̄ kīnd e negr̄, kīnd flak̄pe l̄chesk̄,
 K̄raup̄isl̄ m̄ delas̄, mī snaīma e maī mare,
 Poșinziī negri demonī în ȳr̄s'mī se žnesk̄.

S̄ skanž voiž dintre dīnșii k-o žltim̄ n̄stere,
 Gonind̄'ī la o narte f̄zroarea lop inf̄r̄nīž;
 S̄ afl̄ o l̄mīn̄! dar k̄r̄d̄-a mea d̄zerepe,
 Kīndž totsl̄ este noante, kīndž totsl̄ este m̄st̄!

O! noante, noante neagr̄! o sinḡr̄ l̄çipe
 N̄ este s̄ l̄mine k̄zarea a z̄r̄i;
 S̄napan̄a m̄ delas̄ în noante de -ngrozipe;
 Teroarea, noantea-abiszl̄, s-žnesk̄ a m̄ s̄dobi.

Șli kaz̄ în mare-abiszl̄, în f̄nd̄'ī de teroare,
 Ș-in țemete at̄nçea din vis̄'niī m̄ deștent̄:
 S̄doare peçe-mī k̄r̄pe, ne faç̄'mī e naloare
 Șli nalnit̄ în snas̄n̄r̄i s̄d̄obit̄'mī j̄ne nent̄.

O! eat̄ somn̄l̄ çe-are žn̄ om̄ž în s̄f̄epinçe,
 T̄r̄nc̄ente m̄șt maī k̄r̄de d-açelea çe are-n zi!
 Ș-in somn̄l̄-le penaos̄ n-až țpistele fiinçe
 Çe f̄r̄p̄ kondam̄nate în l̄me-a s̄f̄epi.

Ши мълте вие тписте сѣнтѣ нѣмаѣ вепитате,
 Ши негрѣлѣ невинивѣш че-н ноанте ста тѣкѣтѣ,
 Нѣ есте виеага ноастрѣ-н а са пеалитате,
 Ши секѣлѣлѣ неспинте ѣн капе не-ам нердѣтѣ?

Ачеа обскѣпитате ми линса де лѣминѣ,
 Нѣ есте ѣндоинга абисѣ ми маѣ профѣндѣ?
 Не е societatea анроане де рѣинѣ?
 Крединга ми лѣмина ѣн ноанте нѣ с-ѣскѣндѣ?

Че виеагѣ дѣрепоасѣ кѣнд сомнѣлѣ нѣ те-алинѣ,
 Кѣнд ноантеа-н локѣ де паче маѣ мапѣ дѣрепѣ грѣсешѣ,
 Ш-о ноанте де рѣие консѣмѣ тотѣ ѣн тине,
 Шли кѣнд те сколѣ дин сомнѣ'гѣ де тине те-нгрозешѣ!

О вие, вие тписте, а снапитѣлѣ виеагѣ!
 Ах дагѣ-мѣ, дагѣ-мѣ пачеа ѣн ноанте чел пѣгѣн!
 Де нѣ'мѣ ѣндѣлѣгѣ сомнѣлѣ, нерѣгѣ ѣн неагра чеагѣ,
 Ши виеага'мѣ сѣ тпимѣгѣ снаре черѣрѣ тѣнѣ сѣснинѣ!

1852. Агѣгѣтѣ.

XXXII.

CANTECULŪ COPILEI.

O kꝛatꝛ destinatꝛ
M-anasꝛ ne-nvetatꝛ,
În lꝛme konsꝛmatꝛ,
De togî abandonatꝛ,
Ax! ȳepꝛlꝛ m-a lꝛsatꝛ.

Kꝛatꝛ mꝛlꝛꝛmipe
Sꝛ nꝛ maî noȳiꝛ aflatꝛ!
O opꝛ de izbipe,
De dꝛlꝛe feripipe,
În vieapꝛ-a nꝛ gꝛsta!

În nentă'mî ce sâsnînz
 În nentă'mî arzătoră,
 Lăceute o lămînz,
 Skînteea cea divînz.
 Skînteea de amoră.

E tristă-a mea dăpere,
 III-amară ală meă tărmentă!
 Kă vieaga trece, nere,
 IIIi nă sîntă kă plăcere
 Iăbită `nă momentă.

Sâsnine dăperoase,
 Din nentălă meă ewiğı!
 IIIi treste mi dăioase,
 Pe vîntăpî fărtaoase
 Snre черăpî въ sziğı!

În akpora vieğı
 Eă tristă voiă mări!
 Ka floarea dîmineğı
 Че nere-n fărtală cheğı.
 Aua eă voiă peri.

XXXIII.

ESILULŪ

la

amiculu C. Róttá.

Ka nasepea ce trístǎ sǎsninǎ kǎ dǎpere
Denapte de pǎmîntǎlǎ în kape a trǎitǎ,
Așa și tǎ amiche, verșii lakrǎmii în tǎcere,
Denapte d-a ta ȧarǎ, pǎmîntǎl tǎǎ isbitǎ.

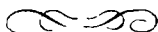
De kîte opii akolo ne cherșii kînd s-aratǎ,
Ermita belǎ lǎnǎ ce dǎlce kontemplanǎ,
Pe nalida'i lǎminǎ ȧîndipea'ȧii întpistatǎ,
S-avîntǎ-n sînxlǎ nostrǎ la kape te stpînceamǎ.

O Іапа! сїікѣ-а попуї, кїндѣ рара'цї тремѣрїндѣ
 Se lasъ jъkъtoape ne kїmnxlъ їnflopitъ,
 Лъчеште-о фрante tpїstъ, ш'askxlъ sxsninїндѣ
 O voce че elъ skoate din sxfletx'ї sdrobotъ.

Ea singxрѣ-їцї adъче o dъlче konsolape,
 Ea singxрѣ te-askxlъ dxpepea'цї їndxlчїндѣ;
 Lxmina sa нълеште la tpїста'цї sxsninape
 Шї noantea te-nsoцеште kindъ тx vegiezї nlingїндѣ

De че нъ ешї ачїlea сѣ vezї a sa lxminъ
 Сѣ vezї че dъlче este lxmina d'Orientъ!
 Ea noantea a gonit-о kx рара еї dїvinъ,
 Пе noї акxма Іапа plancazъ-а firmamentъ.

Снеранца дар амїче s-aline-а ta dxpepe
 Къчї vocea Libertъцїї кxрїнд ва рехна.
 Шї sxfletele noastre atxнчеа kx nъчере
 Ферїче Romїnia шї liberъ-ор vedea.

XXXIV.

S T Î N C A.

Pasat-a mezsîlă noucei mi eș demtentă sînt înkă,
Pe cerș ermita kînz încene a albi;
O! iap mi se presentă fatala neagră stînkă
Șzbt kape eș moruîntslă șz aflș amî voi.

La ce îmî mai șervește o viață de blesteme,
În kapé eș nimika nș aflș de reală!
Dșrepe iap dșrepe. a șșfepi mi-a țeme,
O! eată ce ne dete destinăslă celă fatală!

Abia tã eștî în lãme kã dãlci frãmoase vise,
 Krezîndã kã fericirea în vieacã'ũi veî gãsta,
 Abia arãnci prîvireã'ũi ne çerãrî lãuitoare
 Suerîndã kã totã senine vor fi în vieaca ta,

Și eatã kã înainte'ũi lãmina se askãnde,
 Și-o noante de xpuie ne çerãrî s'a întinsã;
 O neagrã întipatare în sãfletã'ũi nãtrãnde,
 Ș'atãnci a ta snepanã în inima'ũi s'a stinsã.

Șuã nasã fãkãiã în vieacã mi eatã kã xpuie
 Pe kanãlã meã planeazã unã çerã anãștorã;
 O kîte sãferã singãrã! mi niminea nã uitie
 Çe natime se lãntã în nentã'mi arãtorã!

De kîte opî în kãlmeã'i dãrepea nã domínã,
 Și simãã atãnci în nentã'mi tãrmente de martipã;
 Rãbdareã! dar rãbdareã odatã se terminã,
 Ș'atãnceã kazã în spasãmãrî; în tremãrã de delipã.

O! çine noate-atãnceã sã uitie çe e-n mine?
 Pãșin daka-ãr kãnoante o! kã s'ãr îngprozi!
 Delipã! çe dãrepe în brațele-î te çine,
 Kã fãrie tãrmentã ș-ãjãuçe a-te sdrobi.

Mi nici o consolare! dar cine este-n lume
 Ţn sffletă în dşpere sã poatã konsola?
 El trebze în dşpere xitată sã se konsame,
 Nimika de la oameni sã n'aitã a spera.

Kãvî oamenii nã poate de kît tot pãţ a'ui faue.
 Aceasta este leuca ce'n lume eî pãzeskă;
 Sã vazã eî kã sşferi, o! asta loră le plache,
 Atãnci le saltã nentăşă, atãnci se-nveseleskă.

Kîndă sşfletă'ui sşsninã mi ulinãe în dşpere,
 Askãnde-te de oameni, denapte fi de ei;
 Ş'în lokşri solitarii, natspii în tãpere
 Sã snăi a ta dşpere, denapte de ai tãi.

Aşa de jşne înkã m'atitca sşferinãe!
 Aşa de jşne înkã m'şnă sşfletă konsamată!
 O kşrdã destinatã! sã perzã opî ce dorinãe,
 Şi jşne sã n'ajşngă înkã la uernăşă ce-am sperată?

O şingşrã dorinã. o şingşrã skîntee
 Leuca în denptare ne çers-întşnekată,
 Skînteea sã lşmine sã afş o femee!
 Dar kşda'mi destinatã m'acilea m'a-înşelată.

O doamne ce în mine ai născă a ta sflăare,
 Atâtea sflăringe n'aș oare nuș sfîrșitș?
 Pe tine nă te mișkă alita desolare,
 Ce kade n'alș meș sflăetș de tine nărsitș?

Destăle sflăringe în jăna mea țăate.
 Din kăna lop veninșlș de totș amș demerțatș!
 Șperîndș o altă soartă le-am sflăpitș pe toate,
 Și mălte stînci în lăme răbdîndș le-am înfăntatș.

Akăma înșă vicaga kînd este o șrăie
 Și sflăetș'mi nă poate nimik a mai șpera;
 Kîndș afiș înpe oamenī trădare, perfidie,
 Ș'o soartă de miseriū ne togī a'i amăsa;

Akăma kîndș ne țerșlș întinsș al viēgei mele
 Arzîndș lăciosșlș soare de totș a deklinatș,
 Lășîndș sklininde'n șrăm'ī totș kobitoare stele
 Ce m'alca_n sînslș nonșii se stînce ne'nțetatș.

Akăma neste mine sflăramț-te, o stînkă
 Pe kare în depărtare voiș moartea a găsi!
 Sflăramț-te akăma! prăpastiea adînkă
 Rămasșpilorș noastre morșîntșlș le va fi....

XXXVI.

BARCAROLÂ.

Sboapъ баркъ кѣре цертѣлѣ
Ѣнде фартѣлѣ безѣ лѣчидѣ,
Тѣе апа, ѣнда линѣ
Ласѣ срѣне мѣрѣмѣрѣндѣ;
Ѣте-о брѣнѣ дѣлѣе соаре!
Салѣ баркѣ, сбоарѣ, сбоарѣ,
Ѣнде окѣи-ѣ безѣ лѣчидѣ.

Чине маї інтрече міндра mea брхнетъ?
 Negrele-ї kosiqe, okiї ei de fokk?
 Pazele de soape n'aş a lop skintee,
 Minteа игї ximeste mi te gine în lokk.

Pşmenaї. gşriqъ rıde mi apatz
 Doъ şirşri albe de mşrgşritarş,
 Че şiltanşl n'ape în a lşi komşarş;
 Maї ferıche darъ e şnş marınarş!

Şi maї vşzınd înkъ gıtslş ei şabıire,
 Sınslş sşş de poze pokeaї lın mişkınd,
 Minteа gı-aї nepđst-o, pçı fiopı te-anşkъ,
 Simđı arzındş'gı korşslş ş-aşoi iar pşçındş.

Чине de kıt mine este maї ferıche?
 Barкъ maї şşoаръ чине poate-avea?
 Чине face barka ixte-аша sş şboape,
 Чине e frşmoaş ka брхнета mea?

Şboаръ barkъ kştre đermşlş
 Şnde okiї-ї vezı lşçındş,
 Tae apa, şnde lınъ
 Lasъ şpşe mşpşşpındş;
 Aї şpşe брşna al meş soape!
 Saltъ barkъ, şboаръ, şboаръ
 Ka mi gındşlş aşngındş

II.

Dălcăa mea frumoașă kă mine să
 În barcă'mi șoarăz iste a sbăra,
 Șunde săltinde vază-a lor reșinț,
 Și lăna geloasă să fie de ea.

Și s-azî kă șnde mărmarind s-auleakă
 Kind kă mine-alțșrî ă vcdē mezinđ,
 Și-în a noastră fșgă vîntul s-o pesnekte,
 Șșșpelș s' șșfle nîncele șșșind.

Zefirii să-șneaskă lina 'lor șșflare
 Negrele'i kosișge pesfirin.łș șșșorș.
 Și profșșmlș: dălcă-alș florilor nșkște
 Lîngă ea să-lș pșapte-șșșinile lorș.

Vino dară belă, belă mea bșșnetă,
 Niminea kă mine nș te va izbîi!
 Lăna se apată, zefirii adie,
 Și ne șnde barcă iste va fșși.

Sboarăz barcă kșșșe șșșșmlș:
 Șnde oki'i vezî lșșindș,
 Tăe ana, șnda lîngă
 Lăș șșșe mărmarindș:
 Dălcă zefiri, vîntșrî line
 Toșî ajșș, șnda-alîngă,
 Sboarăz barcă năi kșșșindș.

Mîndrǎ de lămina'î lăna din mazu ese,
 Ții ne ȕerǎ s-avintǎ nopi'î desnikîndǎ,
 Ţindele pefletǎ palida sa fagǎ,
 Bin sǎ vezî în ŗnde disk'î stpelsuindǎ.

Bino, vino-n barkǎ sǎ kîndî a mea belǎ,
 Ții eko sǎ penete kînts'î rǎnitopǎ;
 Am mi eǎ avileca, ain o mandolinǎ
 Sǎ-îî kîntǎ kǎ infokape kîntǎrî de amorǎ.

Amîndoî în barkǎ, iar d'asŕpra lăna
 Singŕrǎ ca nŕmaî în aerǎ plŕtindǎ!
 Bezî tǎ ȕe ferice aî a fi kǎ mine. .
 Amîndoî în barkǎ, amîndoî kîntîndǎ!

Kîte-odatǎ nŕmaî sǎ fŕp o sŕrŕtape
 Pe gŕpa-îî de poze kîntsîǎ kînd finimǎ,
 Ţnda sǎ sŕsmine, lăna sǎ lŕceaskǎ,
 Zefirî s-adie mi noi s-adopmimǎ!

Sboarǎ barkǎ kŕtpe dinsa
 Ţnde oki'î vezî lŕcîndǎ,
 Tae ana, ŗnda finǎ
 Lasǎ ŕpme mŕrŕrîndǎ!
 Lăna palidǎ lŕceute
 Paza-î dŕce te-ŕsoĕente,
 Dar stŕî barkǎ . . . k-amǎ ajŕnsǎ.

XXXVI.

Visulii vieții.

O dulce fericiire! o viață de plăcere
Kînd omul, konilă înk. în lume n-a intrat!
Kînd fruntea-î e senină, mi kupa de dăpere
De rămenele-î baze clă n-a aproniat!

Din pragul aștei vieți. o mare fărînoasă
Pe care omul merge de vînturi rătăcit,
Konilă întrevede o lume radioasă,
Ș-aflînd-se înplîsa s-ap kpede fericit.

Ațnchea într-*n* vieaț mi vieața-*i* pare dăche,
 De visări ațroase elă este legănată;
 De visări țe kă farmekă în alte lămî il dăche,
 În kape florî, profăme, adănr ne-*n*țetată.

O! kî e vieața dăche de visări semănată,
 Kînd visele ne poartă ne arinile loră,
 Dăkîndă-ne *n*-o vale de dînsele kreată
Î-o vale unde-*i* totălă plăcere mi amoră!

Șîi togî ațnchea kredemă kă-*n* vieaț-*i* tot plăcere,
 Kă țeplă țe se vede eteră va fi senină,
 Kă vocea filomilei dîn kringări nă maî nere,
 Kă floarea nă se țreche, kă roza *n*-are spină.

Kă mi în somnăl nostră o ațră șșoară
 Șșave dăci profăme ne poi va skățra;
Î-în veste de lămină o ambră rpnitoare
 Senină frăntea noastră kă florî va-*n*kășna.

Șîi faga ei lăcîndă mi vocea-*i* amoroașă
 K-șă farmekă de magie la ea ne va rni,
Î-în hragele-*i* ka kringă, ne găra-*i* răbinoașă
 Făringă o sărtare plăcereă vomă simi.

Kъ vieага noastrъ toatъ аша о vomѣ petpече,
 Sъsninъlѣ ши dъperea гъръ а inчepka;
 Kъ moaptea niчi odatъ kъ mîna ei чеa pече
 În noantea senxlkpaлъ nъ ne va apъnka.

Kъ-n lъme veritatea de тоуi izbitъ este,
 Ши oamenii sъnt sinчepi viptъtea ppatikindѣ,
 K-амopъlѣ este sakpъ, ши kprima nъ domneшte,
 Kъ omъlѣ este liberѣ gîndipea-и esnpimindѣ.

Ши kindѣ intrъm în vieагъ k-ъnѣ nasѣ nesigъpѣ inkъ
 O! eatъ de че vise noi тоуi ne inшеlъmѣ!
 Dap kindѣ аjъnъemѣ insъ în valea чеa adinkъ,
 Se dъче, nepе vislѣ, ш-atъnчea . . . sъsninъmѣ!

Atъnчea vedemѣ vieагъ kit e de dъpepoasъ,
 Ши kit de greѣ ne nape în lъme а trъi;
 Sъ merъemѣ, tot sъ mergemѣ п-o kale grea sninoasъ,
 Sъ merъemѣ în senxlkpaлъ odixna а гъsi.

Atъnчea ши dъperea алъ nostrъ pentѣ konsъmъ,
 Ши fpъntea ni se nleakъ sъbt sapчina'i чеa grea;
 Atъnчea vedemѣ lъmea ши че se аfъ-n lъme:
 — Пepfidia trъdapea în toate-a domina.

Kîndă visele frumoașe din sfera lor ne lasă,
 Din sfera de zineră în care amă pătuită,
 Pleteme fruntea noastră mi vieađa ne anășă;
 O noante de ărdie mi am îmbătrînită.

De ce. izbite vise, vă dăseră'ți voi oare?
 De ce ală vostre farmekă perî ama kăpîndă?
 În dimineađa viedăi, frumoașe, zîmbitoare,
 Păteam în sfera voastră plăcere a simăi.

Păzianî plăkete. ce vieađa faceți dăle
 Lășîndă din sînsă vostre totă roze ne pămîntă!
 De ce n-ăți voiță înkă păgîndă a ne mai dăce,
 Kă-n dimineađa viedăi mi pînă în mormîntă?

Dar văi! o lețe este, o lețe neskimbată
 Ce lămîi îi komandă ș-în veci va komanda:
 Kă ora de plăcere să se dăkă îndată,
 Iar ora de țărmente nuă sekălă a ăinea.

Și omălă celă ferice păgîn să viedăeaskă,
 Și totălă ce ne înkîntă să ăie mai păgînă,
 Iar celă ce-ăi plînce vieađa nuă sekălă să trăeaskă
 Să ăeamă mi nuă termenă să n-ăibă ală săă kînă.

Ши floarea че кх роа ризиндъ инфоремте,
 Ши фхтсрамий асаргъ сь фхре-хуъ сьрхлатъ,
 Аbia пхгинъ сьрпиде ши вѣтхлъ о пьлемте:
 Kouila ва s-o рхпъ дар floarea s-a хскатъ.

Ши роа че се ласъ ън лакримъ арѣинте
 ън алба диннегѣ не кѣмхлъ ѡфлоритъ.
 Аbia пхгинъ лхчеште. ши флориле-пвѣате
 S-анлеакъ иаръшѣ тpисте къчѣ роа а перитъ.

La astъ kpxdъ леѣе ши лхмеа се сьхъне,
 Ши че ѡхбинъ ѡн вѣаѣ ши тотъ че адоpъмъ,
 Ачѣаста ка ш-о хмбръ кхрѣндъ ѡн ноанте-анъне;
 — Че-авемъ маѣ скъинъ се дъе ш-ѡн ване сьснѣмъ!

Аша, аша ми омхлъ ѡн вѣаѣ лхѣ петpече,
 Аша ми висхлъ вѣегѣ ѡл vede а фхѣ;
 Пъчереа нентрх дѣнсхлъ е, фхлѣрхлъ че тpече,
 Іар ръхлъ че-лъ тхрменѣ кх моартеа ва перѣ.

1854 Martie.

XXXVII.

SÂRUTAREA.

Dăle înșeră de izbire,
Plină de fermekă rânitoră,
Ce șază fericipe
Îmi însuie al tăă amoră!

Belă, jznu koniliuă,
Kîndă vuză okiă tăă lăvîndă,
Și ne dăleă ta gărîuă
Doă poze înflorîndă.

Ks ye farmekš de magio
 Alš meš sxfletš il r̄nemti,
 III-în o l̄sme d-aronie
 T̄s k̄s d̄insxl̄š lin n̄l̄stemti!

K̄sm n-o floape z̄imbitoare
 S̄t̄s x̄nš fl̄xt̄xp̄š azpatš,
 III-în prof̄z̄me r̄pnitoare
 Elš adoap̄me. leḡnatš;

Ax! m̄s las̄s, ingep̄š d̄xl̄ye,
 S̄t̄s-m̄i n̄lekš kanxl̄š n'al t̄ž nentš;
 III avilea a-m̄i ad̄x̄ye
 Lipa sxfletš de poetš.

În delipš ne s̄in̄s-ği j̄x̄ne
 Palnit̄nd de d̄xl̄ȳi fiop̄i,
 Alš meš sxfletš s̄t̄s ad̄x̄ne
 La s̄x̄ave, bełe fiop̄i.

Insnipatš d-a ta izbipe
 III de okis-ği l̄x̄vitop̄š
 S̄t̄s m̄s simğš în fer̄içipe
 Transnoptatš d-al t̄ž amor.

Ши съ-дѣ кѣнтѣ а mea фрѣмоасъ,
 Амороасе, дѣлчѣ кѣнтърѣ,
 Ши не гъра-дѣ рѣбѣноасъ
 Съ кѣлегѣ ла сърѣтърѣ!

Сърѣтареа еste vieагъ,
 Este раѣдѣ че дорѣмѣ,
 Е профѣтѣдѣ че прѣн чеагъ
 Кѣ плъчере ноѣ синѣим,

Че е noanteа kѣnd нѣ кѣнтѣ
 Filomila прѣнтре флорѣ,
 Dака лѣна нѣ-ши авѣнтѣ
 Diskѣ-ѣ nаlid ѣнтре норѣ!

Че е vieага dака odatѣ
 Omѣ-ѣнтр-ѣnса n'а гѣstatѣ
 П-о гѣрѣгъ ѣnkѣntatѣ
 Амороsslѣ сърѣtatѣ?

Сърѣтареа е плъчереа
 Чеа маѣ дѣлче че гѣstѣмѣ,
 Еа не-адоарне ши дѣререа,
 Ши амарѣдѣ че-пчеркѣмѣ.

În alboarea dimineții
 Ce e roa în floși lăcundă,
 Asta este-n floarea vieții
 O grădă sârșindă.

Ax! ȝ nș știî, belș jșnș,
 Ce ardoare, ce fiorș,
 Și ce fok în pentș adșce
 Sârștarea ta d-amorș!

Mie-mî plache-o sârștare,
 Ție kîntș-mî inspiratș;
 — Eș sș-șî kîntș kș înfokarê
 — Tș sș-mî daî șnș sârștatș.

F I N E.

